२. अ. सुधा अंत १०

श्री हुल्लास रस ग्रंथे

पालखीनां सुखद १८ करी लखीये छे ॥

(नागर गोकुलदास कृत)

॥ श्री जी ॥ श्री जी ॥ श्री जी ॥

श्री मोहनरत्न श्री गोकुलेशो जयति

अथ श्री पालखी नां सुखद लखीऐ छीऐ

श्री गोकुलेशो जयती ॥ जय जय श्री गोकुलेश परम मांगल्य निधान ॥ परम पुरसोत्तम पूर्ण निस्साधन फलात्मा ॥ भक्त मनोरथ पुरण रसदान ॥ सर्वोपर विराजमान, नित्य लीला अद्‌भूत चरित्र ॥ भक्त सुखार्थ ॥ भक्त ने हेत सुखपाल नो अंगीकार करी असाधारण सुख आप्युं ॥ माहाभाग्यरास रसात्मक भक्तनो मनोरथ पूर्ण करी सर्व भक्त ने ए सुख नो अनुभव कराव्यो ॥ ते महद कृपाऐ करी श्री हुल्लास रस ग्रंथे सुखद अढारे करीने रसनी एक कणीका मात्र वर्णन कीधुं ते लखीऐ छीऐ ॥ ते भगवदीय एतन मार्गीय भावज नित भावात्मकरूपे अनुभवार्थ अनुसरार्थ हीतपुर्वक कृपा करी आणी प्रभु चरित्र जाणी जोवुं ॥ ते कृपा उभय फलरूप छे ॥ हवे पालखीनां सुखद लखीये छीऐ ॥ एना सुखद अठार छे ॥

श्री श्री श्री श्री

॥ सुखद प्रथम १ ॥

राग काफी --

श्री मंगल स्वरूप निधान गोकुलपती सोहेजी ।
रसीकवर रसीक सुजान देखी मनमोहे जी ॥१॥
सुंदरवर सकुमार सकल सुखदाई जी ।
शोभा अंग अंग भर सुंदर ताई जी ॥२॥
सुंदर सरल सुदेश केस शीसे ललके जी ।
स्याम सचिकन सरस सुभग छुटा चलकेजी ॥३॥
श्री कर ग्रह अंगुली दल मध्य मध्य अति चलकेजी ।
वलण चलण मुलेथी अग्र लगी ललकेजी ॥४॥
कुंतल कुचिल निकट राजे फरताजी ।
हीसे अलीगण मंत्र रसे गुंजत रसे करताजी ॥५॥
वली कपोल विशाल भाल तिलक वानांजी ।
हृदय मध्य धाम केम रहे दानांजी ॥६॥
भृकुटी बंक निशंक वेहु पासे मांडेजी ।
धीरा रसीक नायका द्रष्टि न को जोडेजी ॥७॥
लोचन अरूण रसीला पुरण रस रसीया जी ।
मानुनी मनसीज नीरखे धीरज खसीयाजी ॥८॥
नयन पलके स्नेह स्वाद रससु मेलेजी ।
विकसे चितवनी परसे दीस दीस हेलेजी ॥९॥
करण मध्ये मुक्ता नी छबी न्यारीजी ।
ललके स्वेत अरूण आभा शोभा भारीजी ॥१०॥
नासा नवल निरूपम उपमा सी दीजेजी ।
उपमा एनी ऐह जो यहाँ कीजेजी ॥११॥
गल्ल स्थल हुल्लसीत बींदु रस सुं भरीयां जी ।
मनोरथ मन अभिलाख तेह पुरण करीयांजी ॥१२॥
अधर रंग सुरंग अरूणता अती गहेरीजी ।

रेखा रसनी रास मध्य सुखनी लहेरीजी ॥१३॥
अग्र बेहु मध्यनी ढलकनी रसभर वरखेजी ।
लोचन ग्रीव लब्ध रसे दरसे तरसेजी ॥१४॥
पीक लीक वाधे वीधी आरत मननेजी ।
पान ध्यान ऐ रसने आतुरता तननेजी ॥१५॥
प्रगट देखी ऐ रसने अनुभव देह विवस थायेजी ।
गूठ भाव मन मांहे करवा ते प्रगट चाहेजी ॥१६॥
दसन पांती टीका रंग नवरंग रसीजी ।
ललक चलक उध्योत झांय उरमां वसीजी ॥१७॥
रसना स्वाद अनंत वचन मधुरां बोलेजी ।
मोहे मन माधुरी ऐ ज्येम करीय घर डोलेजी ॥१८॥
मुसकनी मधुर हास्य फुलीत अंग तेह समेजी ।
रोम रोम मकरंद लोचन मधुप भ्रमेजी ॥१९॥
ठोडी स्थल फूल रससुं रसने पुर करीण जी ।
स्वाद काम संग्राम दीये ऐ धीर धरणेजी ॥२०॥
ग्रीवा गौरवती सोहे अतीसे रसालजी ।
स्नेह तुलसी गुंजा उर ते धरी मालजी ॥२१॥
उरोज हृदय रोमावली रस नाभी उदरजी ।
पोसक सुखद सुभग ऐ स्थल सहु सोभा भरजी ॥२२॥
भुज़कर पोहोची रेखा अंगुलीदल कोमलजी ।
धरी मुद्रीका जटीत नंग ज्योती निर्मलजी ॥२३॥
कटी सोहती धोती पहेरी सुंदर राजेजी ।
उपरणो आभा अंगनी छबी सुं छाजेजी ॥२४॥
लंघ खंभ रसभर पीडुरी परम शोभाजी ।
चरण कमल नखमणी अंकीत मन भक्त लोमाजी ॥२५॥
अंग सकल रसरूपनुं वर्णन केम थायेजी ।
ज्यां ज्यां ए अटके मन त्यां त्यां अरूझायेजी ॥२६॥
महा मनोहर छबी प्रतिक्षणुं नौतन दीसेजी ।

लोम्या भक्त तणां मन रस स्वाद हीसेजी ||२७||
दास तणे मन भाव अनुपम नित्य नवाजी ।
प्रियने अति सुख दायक कहीये तेवाजी ||२८||
स्वतः कृपा इच्छाऐ वाहाले जे वर्याजी ।
स्नेह रूचीतना अभिलाख सहीत तेह भर्याजी ||२९||
रस उपयोगी श्रृष्टि करी गुजरात जईए जी ।
लीला अती विस्तार सकल आनंद भईए जी ||३०||
ते फल प्रगट थयुं निज हीत ऐ श्री गोकुलजी ।
स्नेह सहीत सहु आप्युं अंगीकार ने बलजी ||३१||
भाव अधीक थी अधीक धरे मननी चांपे जी ।
राजे नाहो करे तेम सर्वात्मक सोहेजी ||३२||
नाना विध नव रस अरपे मननी फुलेजी ।
श्री गो़कुल पती नायक सुं देह सुरत्य भूलेजी ||३३||
नारायणजी नाथमाई ना भाग्य बड़ाजी ।
जेना श्रीपद कमल अमुल समुल गडयाजी ||३४||
भक्त अनेक स्नेह पुष्टि मर्याद सहीतजी ।
अनुभव आपापण तेह करे नित्य प्रत्यजी ||३५||
तेथी फल प्रगट्या केवल पुष्ट पुष्ट जी ।
जेहो ऊपर वाहाले कीधी अती कृपा वृष्टि जी ||३६||
वैभव अष्ट माहा सीद्ध निज अरथे आपीजी ।
रमण अनुभव द्वार तणी संकल कापीजी ||३७||
मनोरथ अनेक प्रकारे करे मनने गमताजी ।
भाग्य ऐहोना तणी करीऐ को समताजी ||३८||

मनोरथ ऐह विचार कृपानी आस धरीजी ।
पुरणता पुरण इच्छा उछाह करीजी ॥३९॥
भक्तराज त्रीकमभाई मनमोद घणोजी ।
प्रथम मनोरथ मन धर्यो सुखपाल तणोजी ॥४०॥
ते प्रार्थना संकल्प सत्य मंन मांहे धर्युंजी ।
भक्त हेत सुख आपी बहु पेरे काज सर्युजी ॥४१॥
निज हेतक अति स्नेह एह सुख दाईजी ।
रूचीत भाव प्रगट गोकुल मोहन भाईजी ॥४२॥
अखिल दान पालखी बेठानुं ऐ दींधुजी ।
सर्व मनोरथनुं फल ते प्रगट कींधु जी ॥४३॥
सींचन इच्छा अंकुर अंकुर कृपा करी भावेजी ।
वृद्धी स्नेह वात्सल्य पल्लव विचीत्र आवेजी ॥४४॥
सुख तरूलता अनंत एह फलसुं फेलीजी ।
लीला स्वाद अनुभवी रसपुरे छेलीजी ॥४५॥
कनीक ऐ रसनुं मन वर्णन करवाजी ।
भाव कृपा आधीन तेह चितमां धरवाजी ॥४६॥
पद वंदु पदरज एहोनी नीज सीसधरू जी ।
सुख रसनो विस्तार कृपाऐ आस करूंजी ॥४७॥
वचन सक्य नहीं बुद्धी अल्प अनुभव जाणेजी ।
रस समुद्र आनंद ओध केम अंजुली जाणेजी ॥४८॥
तेह प्रकारे ईच्छा भगवद भक्त तणीजी ।
भाव सुरती तेह समे अनुभवी हाम घणीजी ॥४९॥
महद भक्त कृपाश्रीत थई ऐ मांगूजी ।
ज्यां तेनी रती तेह तणी पाछल लागु जी ॥५०॥

॥ इति श्री सुखद प्रथम सम्पूर्णम् ॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद बीजु ॥

राग धनाश्री ॥ जात ॥

श्री गोकुल शोभा अती घणी एम गवाशे ॥

अंकुरभाव प्रगट हवा सुखपाले बेठा नाथजी ।
तोरंग हस्ती रथ बेठानुं सुख दीठु सहु साथजी ॥१॥
सेवा श्री अंगनी करे ते भक्त रहे ते पासजी ।
उछाह ते आरती घणी वाहालो पुरे मननी आसजी ॥२॥
वात्सल्यता प्रभुजी विराजे मनमांहे न समायेजी ।
सुख रूची रूचीत सहु लहे ते आतुर अतिसे थाये जी ॥३॥
दोष गणे पोता तणो ए प्रभुतो पुरण कामजी ।
आतुरता सहे नही ऐ, सुखदाता अभीराम जी ॥४॥
आदर स्नेह सहीत घणो वात्सल्य अतिसे मन दासजी ।
परम सोभागी प्रीय अनुभवी सुं संमत ऐ सुख राशजी ॥५॥
भाग्य तमारो ऐ प्रभुऐ राख्यो अखिल मनोरथ एहजी ।
भाव प्रीय वल्लभने ऐ वल्लभ पुरण करसे एहजी ॥६॥
मननी वृत सुणी पोतानी नयन सजल थई आव्या जी ।
पुलकीत रोम रोम प्रेमसु वचन कहयां ते भाव्यांजी ॥७॥
कहयुं मोकलीये दक्षण तीलंग जई लावे त्यांहां थी भोईजी ।
उत्तम मां उत्तम तेनी अती चाल सुखाल जोई जी ॥८॥
बेसे गोकुल भूप अने श्री मुखथी सुणी ऐ वात जी ।
जल भरी धरे कटोरा पालखी मां न बुंद झलकातीजी ॥९॥
प्रिय रूची उपयोगे वेगे करी साज एणी पेरे कीजे जी ।
भगवदीयोने भाग्य बले सहु कोने मनोरथ सीजेजी ॥१०॥
अष्टयाम नही रूचे न चित ऐ समे कोई पेर आवेजी ।
बाहाज्याभ्यंतर लक्षे नीरखे रची रची मन समजावेजी ॥११॥

आदर आतुर आरती वाहाले भक्त तणी मन जाणीजी ।
इच्छाशक्ती करी भोई श्री गोकुल राख्या आणीजी ॥१२॥
मन चेतन नही कोहेने सुणी आश्चर्य पाम्या तेहजी ।
पछे परस्पर सुं सहु हरखे वाध्यो नेहजी ॥१३॥
तेटले भोई पुछता आव्या मोहन भाई नुं नामजी ।
खप सांभली हमो आव्या छुं क्यां छे एमनुं धाम जी ॥१४॥
वैश्नव वेगे तेडी लाव्या आदर बहु पेरे कीधोजी ।
हरख भरे फुल तेहोनो ते कीधी अती मनुहारजी ।
प्रसन्नता ऐ सुं तेहो पुछे एह विचारजी ॥१६॥
कहो सुखपाले कोण वेससे जेम निश्चे मंन थायेजी ।
माहा राजधानी सांभली अमो आव्या धरी उमाहजी ॥१७॥
कहयुं तमो अहीं सुखाला रहेशो वांछीत थासे काजजी ।
पालखी ऐ वेससे महाप्रभु श्री गोकुलेश माहाराज जी ॥१८॥
तेणे विचार्यु माहाराजनो सांभलीये छीऐ बजार जी ।
ते घणी हजूर प्रगट राखे तो रहीऐ करी मन धारजी ॥१९॥
पछे आव्या भाई रतनजी पासे कहयुं सर्व वृतांत जी ।
समाधान पुछी उत्तर दीधो नीकी भांत जी ॥२०॥
संग लेई मंदीर मां आव्या ज्यां बेठा ब्रजभुप जी ।
भक्त मंडली मध्य विराजता सोभा सकल अनुपजी ॥२१॥
विनती कीधी भोई दक्षीणी आव्या छे आंहीजी ।
पालखी ऐ वेससे राज जेम धरी आस मन मांहीजी ॥२२॥
करूणा भरे करूणा करी पुछयुं वचन तिलंगी भाषाजी ।
बोल्या तेह बोलीमां ऐ अमो धरी आव्या छुं आसजी ॥२३॥
यहाँ कोन बैठत हे पालखीमां कहयुं प्रभुऐ एहजी ।
सुणी करी दंडवत कृतारथ थई अने वलीया तेहजी ॥२४॥
नौतन ऐ कौतक देखाड़युं करवा भक्त द्रढ भावजी ।
भक्त तणां मन पोताने वस ऐवी वस जेम नावजी ॥२५॥
भाव बले भक्ते ऐ विचार्यु भोई रहे तेम कीजेजी ।

इच्छा प्रभुनी थसे ए सहु ऐहोने जावा नही दीजेजी ॥२६॥
नावे जई पहोंच्या तेहोना मनुहार करी आण्या जी ।
हाथ हमारे छे ए प्रभु तमो लेहेता नथी अजाण्या जी ॥२७॥
समाधान करीने भक्त ते फलरी मंदीर मां आव्याजी ।
भाग्यवान आरत्य रहया ते जोईअने मन भाव्याजी ॥२८॥
अती प्रसन्न मनमांहा थया मोदसुं दीधी फुलजी ।
भर्या मनोरथसुं श्री मुख निरखे ते रही अनुकुल जी ॥२९॥
अती उमाहया तन आतुरता ऐ ततक्षण एह विचार्युंजी ।
ईच्छाऐ वाहालाजीऐ हवे निश्चे काज सुधार्युंजी ॥३०॥
स्नेह भरे अकुलाया मन मोहनभाई नहीं आंहांजी ।
वांछीत प्रभुऐ कीधुं ते लखीये सहुऐ त्यांहां जी ॥३१॥
वेगे पत्र लख्युं प्रेमसुं मली स्वकीय सहु साथजी ।
जे अंगीकार भाग्य तमारानो कीधो छे नाथजी ॥३२॥
इच्छा प्रभुजी तणी एह तेह कहेवा सक्य न कोयजी ।
मोई दक्षिणी आव्याछे यांहां मनोरथ धरता सोयजी ॥३३॥
जे उद्देश विचार्यो ते यहां थई आव्यों छे सिद्धजी ।
विण आया से वाहाले आपी भाव स्वरूपी नीद्ध जी ॥३४॥
मनोरथ घणा दीवसनो जोग ते आवी सर्व मल्योजी ।
प्रवल भाग्य तमारेथी ते भाव सहुना फुल्याजी ॥३५॥
दीवस पांच छो मांहे सुखनीधी श्रीजी द्वार पधारेजी ।
महुरत मंगलरूप स्वतहथी मन मांहे निरधारेजी ॥३६॥
तेह दीवस ऊपर आवी प्रीयने पालखीऐ वेसाडोजी ।
संयोग प्रीयनी सुखरास ते देखाडोजी ॥३७॥
आप्युं पत्र लेई चाल्यो आगरे जई पोहोच्यो तेहजी ।
भाग्यरास ने आप्युं हरखे कही वधाई एहजी ॥३८॥

वांचे जेम जेम पत्र वधाईनुं फुल ते अंग न मायजी ।
वांछीत इच्छा पुरण मननी मंन मांहे न समायजी ॥३९॥
उपरेणो वधाई नो तेने प्रेमसुं ते आप्योजी ।
आतुरता प्रगट थई अने भाव स्नेह न वंचाप्योजी ॥४०॥
ते क्षणु जई श्रीमुख नीरखु मनमांहे ऐम जाण्युंजी ।
श्री करूणाभर पोता सरखुं सहु करे ते तो केम वखाणुजी ॥४१॥
दीन भाव पोते पोताना मन मांहे ऐम भाखेजी ।
स्नेह सर्वात्मक सामर्थ प्रभु ऊपर एम राखेजी ॥४२॥
लख्युं पत्र उतकृष्ट प्रीयनुं भगवदीयने प्रेमजी ।
महद कृपाऐ जे फल ते फलनुं फल पाम्युं एमजी ॥४३॥
तेम कहयुं तमो जेम एह मनोरथ पुरण थायेजी ।
मने रोध वहेवार अर्थे जद्यपि में अहीं न अवायजी ॥४४॥
प्रसन्नता विज्ञप्ति दिनता ऐहेवे वहु प्रकार जी ।
लखी मोकल्युं पत्र मांहे ते करी समे विस्तारजी ॥४५॥
आव्युं पत्र सुणीने मलीयो आवी सहु समाजजी ।
हरखे कहयुं ते ऐह सराडे चढ़से काजजी ॥४६॥
वांचे जेम जेम तेम वाधे सत घणो उछाह जी ।
करे विचार सहु कोई ते फुले मांहां मांहेजी ॥४७॥
तेह दिवस तेह समे तेह क्षण केई पेरे आवेजी ।
उपजी ऐ आतुरता पुरण मनने पुरण भावेजी ॥४८॥
भक्त वात्सल्ये भक्त सहुनी आतुरता ए जाणीजी ।
महुरत लींधुं वेगे करी ते करूणा अतिसे आणीजी ॥४९॥
संवत सोल ने पंचाणुं वसंत ने फागण मासजी ।
शुक्ल पंचमी तणो दिन शुभ नक्षत्र शुभ रासजी ॥५०॥
दिवस आगम एक भक्त ते सांभली ए वातजी ।
प्रगट्यो उछाह सहु कोने मन मांहां न समातजी ॥५१॥

॥ इति श्री सुखद वीजु संपूर्णम् ॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद त्रीजु ॥

॥ राग मालव ॥

जात ॥ बनरास मंडल मां बांध्यो हिंडोरो, नवरंगी सजनी तांहारे एम गवाशे ॥

थयुं प्रात मंगल महुरत दिन सहुको मंदीर आवेजी ।
वाल वृद्ध उछाह तरून जोबन मन अती भावेजी ॥१॥
आनंद मर्यु मुखारबींद प्रेमे आतुर थई जायेजी ।
शोभा अंग अंगनी नीरखी रसपान करे सहु कोयेजी ॥२॥
पधारवुं ते अति प्रसन्न प्रभु सुं दातानुं रूपजी ।
भक्त भाव प्रफुल्लीत अंतर बिराजे कोट अनुपजी ॥३॥
हसी विकसीत मुख वचन उचार्या साज सबे सिद्ध करतोजी ।
आज्ञा थई संगे चाल्यानी साथ जेह छे धरनोजी ॥४॥
सेवा रसोई प्रभुनी रूचीसुं जेनाछे ऐ नेग जी ।
सुणी प्रसन्नता सुं सहु को करे काज ते अतिवेगजी ॥५॥
भक्त मनोरथसुं मन मांहे धरे ते अति उछाहे जी ।
विनती करी साज पालखी तत्पर कीधो चाहेजी ॥६॥
प्रभु हीत गर्वित थी एणी पेरे ते करे विचार जी ।
संकुच ते अति समे निकट आतुरतानो नही पारजी ॥७॥
आप आप प्रसन्नताये सघले थयुं प्रकाशजी ।
तेह सुणे अति सुख जोवा अधिक अधिक हुल्लासजी ॥८॥
मंदीर मांहां वहु बेटी बालक सहु कोये जाण्युंजी ।
रायजी ऐह सांमजी विचारे एणी पेरे मन आण्युंजी ॥९॥
ए कोण विचार उपाय कीधो असुर तणुंय छे राज जी ।
ते माटे कहुं छुं निश्चे करी थासे नहीं ए काजजी ॥१०॥

कहो पालखी कोण उठावे कोसुं एह विचार्युं जी ।
कहयुं अमे ए नथी जाणता सी पेरे निर्धायुजी ।।११।।
भाई रतनजी ऐ क़हयुं भोई दक्षिणी आव्या आंहांजी ।
ते केटला ऐक दिवस थी राख्या छे मनोरथ धरी मन मांहांजी ।।१२।।
ए प्रसंग परोक्ष थयो ते भक्त कोये नव जाणेजी ।
पोताना उछाह भर्या ते दीसे करी प्रमाणेजी ।।१३।।
आव्या अधिकारीजी पासे कहयुं करवुं ऐ काजजी ।
प्रभु ने विनंती क़री पालखी ऐ वेसाड़ीये आजजी ।।१४।।
कहे तमारे मनोरथ मनना पुरण करसे तेहजी ।
जोग सहु संजोगो आवी मलीयो छे ऐहजी ।।१५।।
कहयुं पहेलां रायजी ने विनंती करी राखो तमो सहीजी ।
तेहोने मन आव्या विना ऐ विनती केम जाये कहीजी ।।१६।।
समे राजभोग भींतर थी जाण्युं बाहेर आव्याजी ।
वेगे जई विज्ञप्ति प्रकार सहु ते जणाव्या जी ।।१७।।
भोई सीद्ध पालखी सिद्ध छे प्रभुने विनती करीयजी ।
मनोरथ घणा दिवसनो मन ते थई प्रसन्न चित्त धरीयेजी ।।१८।।
मर्यादा भय कही देखाड़यो ऐ विनती नव थायजी ।
प्रथम सांभल्युं छे में पण पालखी ए नही वेसाड़योजी ।।१९।।
थयो भोजननो समे पधराववा तेणी बारजी ।
ते जग मोहनमां थई पधार्या सुंदरवर सकुमारजी ।।२०।।
वली जलघरमां संगे जई कहयुं ते वारंवारजी ।
मौन तहीं थया व्याकुल कही करीऐ कोण प्रकारजी ।।२१।।
अति आतुर चिंतातुर ऐणीपेरे आवी मली घेर वेगजी ।
भाव प्रवल ने इच्छाथी ते ईच्छावल मन नेगजी ।।२२।।
भोजन ने बेठा वाहालो त्यां कहीये एम जणाव्युंजी ।
पालखीऐ बेसवुं छे राज सहु कहेवा मन आव्युंजी ।।२३।।
सुणीत मानी फल लेई उठया वरजो जे कहेतां सुंजी ।
हुं कबहु पालखी ऐ बेठुं कां कहे नही एमां सुंजी ।।२४।।

भगवदी ऐ आतुरता ऐ मन पहेलां एम विचार्युजी ।
सो उपाय करीऐ जेणे ऐ काज थाये मारूजी ॥२५॥
परोक्ष उद्यम करी रायजी ने कहेवड़ाव्युं एहजी ।
थालेथी ऊठी आव्या चीत आव्युं तेहजी ॥२६॥
वेग कहयुं घेर एहोने जई कहा करे सीद्ध साजजी ।
विनती ठाकुर ने करसुं सुखपाले बेससे आजजी ॥२७॥
ततक्षण आवी कही वधायी भक्तराज ने घेरजी ।
सुणी हरखे अतीसे प्रफुल्लीत थया उठया माहा सुख पेरजी ॥२८॥
आव्या भाई रतनजी पासे विनती करी विज्ञप्तजी ।
मागु आपो आज तमो एम कहे ते भर आरतजी ॥२९॥
मनसा वाचाऐ करी मुंकुं शीश ऐहोने पायेजी ।
रूणी तमारा रहेसुं एम कही ते आतुर तायेजी ॥३०॥
कृपा पात्र नीज जाणी श्रीजी ऐ आणी मन ए वातजी ।
आरंद्रीत थई आव्युं वचन ते हरख न रूदे समातजी ॥३१॥
में करवुं सर्वथा ते सुणी थयुं निश्चे मनजी ।
कहयुं पालखी सीद्ध करीये अवश्य कहयुं थया प्रसन्नजी ॥३२॥
वैश्नव दोडी गया संग पालखी सिद्ध थायेजी ।
प्राणी मात्र सहुको उछाहे आनंद अंग न मायेजी ॥३३॥
त्यांथी मोदसुं मंदीरमां तेडी आप्या संगजी ।
भोजन करीय पधार्या ते समे जोई प्रफुल्लीत अंगजी ॥३४॥
ततक्षण पाऊधार्या ते रसीकवर गोकुल भूपजी ।
गली सकल शोभा दीसे अती मंगल मंगल रूप जी ॥३५॥
सुंदर मनोहर शोभा भर लटकती ते चाले चालजी ।
तिलक भाल उर माल लसीत ते दीसे परम रसालजी ॥३६॥
श्री मुख मुसकनी परम रसीली अधर रस रंगीत सोहेजी ।

शोभासुं छबी अंग सकल नीरखी नीरखी मन मोहेजी ।।३७।।
पहेरी धोती कटी राजे उपरणो सोहे हमेलजी ।
वचन माधुरी वृष्टि अनुपम करे अमीत रस रेलजी ।।३८।।
भक्त जुथ मध्य लाल रूक्ष्माणी सोहे पुरण कामजी ।
कृपा चीतवनी रसीक रसीली रसिक जन मन अभिरामजी ।।३९।।
चोक मांहे आवीने गड्डवे स्थले पाऊधार्या नाथजी ।
जे जे कार करे उभा रहया भक्त मंड्ली साथजी ।।४०।।
वोहेरेजी (रतनजी भाई) संग जई अने विनती कीधी ऐहजी ।
राजने वेसवुं छे पालखी ऐ सुणी चीत्त न धर्युं तेहजी ।।४१।।
कहयुं जानत हे मोकुं कबहु पालखी नही ताऐजी ।
रोस भर्या बोल्या पोते में पालखी बैठो न जायेजी ।।४२।।
ठाकुर मारा एम तमारे ना ते कहे शुं थायेजी ।
हु वेसाड़ीस एणी पेरे ते करी कहयुं ढीठाऐजी ।।४३।।
आग्रह देखी मन आणी प्रभुऐ नरमाई अंत्यजी ।
ते पालखी कोण उठावेगो एम कहे ते सुख आधिपत्यजी ।।४४।।
विनती कीधी भोई दक्षिणी छे ते लेसे राजजी ।
पोते कहयुं चलावे तातें फरी आव्या माहाराजजी ।।४५।।
उनकुं कछु दीयो चहीगो बोल्या परम उदारजी ।
मारा ठाकुर हुं आपीश राजनो छे अखील भंडार जी ।।४६।।
जानो सो करी ऐह वचन उचर्या थई कृपालजी ।
आज्ञा लेई प्रसन्न थईने फरी आव्या तत्काल जी ।।४७।।
भक्त हेत ईच्छा पुरण प्रभु करण सकल सामर्थजी ।
कृपा निधान केवल करूणा निज सेवक केरे अर्थजी ।।४८।।
आरत तत्पर आतुरता ऐ जे स्नेह मारगी रीत जी ।
भक्त रूदे स्थापित करवाने एणी पेरे पुरण प्रीतजी ।।४९।।
प्रभुसुं जे प्रसंग थयो त्यां तेह जणाव्यो सर्वजी ।
भक्त वात्सल्य ईच्छा वलसुं राख्यो भक्तनो गर्वजी ।।५०।।

॥ इति श्री सुखद त्रीजु समाप्तम् ॥

॥ श्री श्री श्री ॥

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

सुखद चोथु

॥ राग आशावरी ॥ जात धमारनी ॥

छबीले हो ललना ॥ एम गवासे ॥

श्री वल्लभ वल्लभ सदा मनवांछीत पुरण काम ।
कृपा रूपी आनंद में सुखदाता सुखनुं धाम ॥१॥
कर्तुम अकर्तुम सामर्थ जे ते धर्युं भक्त हेत नाम ।
भक्त भाव भावे धणुं निजतणा विश्राम ॥२॥
विनती मानी सुखपालनी ते सांमल्युं ठामे ठाम ।
उलटी आव्युं अति हरखसुं सघलुं श्री गोकुलगाम ॥३॥
साथे सहुको ऐ चालवा वेगे करी तत्पर थाय ।
श्री जमुनाजी आगल थकी उतरता हरख न माय ॥४॥
कोई प्रसाद लेई उठीयुं कोई अधवच उठयुं ।
तेम कोई सिद्ध रसोई मुकीने आतुर थई चाल्युं तेम ॥५॥
भाग्यवान ना साथमां कोणे लीधो नहीं प्रसाद ।
भूख तरस जाणे नहीं अति उछाह ते उन्माद ॥६॥
वाहेणी घोडा वैश्नव सहु उतरी रहे ते पार ।
सक्य असक्य तरूण भया वृद्ध वालक सकल नरनार ॥७॥
स्थल गड्डुऐथी पाऊधारीया, प्रीय वल्लभ जीवन प्राण ।
चरण कमल क्षाली करी उठया अति सुख परम सुजाण ॥८॥
आव्या शोभीत शोभा भरे, बेठा सेज बिछावी ज्यांहां ।
रायजी संगे लालजी आवी सन्मुख बैठा त्यांहां ॥९॥
बीड्ड प्रभु आगल धर्युं आरोग्या श्री गोकुल भूप ।

कर कमल कोस करीने ग्रहयुं ते शोभा तेहजरूप ||१०
मुख सरोज विकसीत करी कर कमल कोस मध्य तेह ।
प्रफुल्लीत ते प्रमुदीत थयुं मुद्रीत प्रफुल्लीत थयुं एह ||११||
समर सम्यक न शक्य ऐ, अनुभवीय तणो जे भाव ।
ऐ रसने समुद्र प्रवेशने वल्लभ स्नेह रूपीयुं नाव ||१२||
क्षणुं एक रहीने मागीयो वागो ते पहेरवा काज ।
त्यां भक्तने मनोरथसुं थयो पहेरामणी केरो साज ||१३||
प्रथम प्राण तनसुख करी तणी आपी श्री कर मांहय तेह ।
अंबोडा छोड़ी फरी बाँधे भक्त तहां अति स्नेह ||१४||
कर अंबुज मांहे ग्रहया अति सरला पातला केस ।
दीसे परम सोहयामणा भर सुंदर सरल सुदेश ||१५||
पेच पेच पर बालतहां शोभा पेच लपटाय ।
आभा मध्ये शोभा रही ते सोभा कहीय न जाय ||१६||
पेच लाल ते पाध पर नीरखी शोभा मन मांहे ।
अतलस सुनेरी छापानी पहेरी कभाय अती सोहे ||१७||
भाल तीलक केसर तणुं रेखा अनुप मध्य स्याम ।
मुखारविंद नी क्रांत ते झलके अती पुरण काम ||१८||
श्री मुखमां रसविटीका वे अधर रंग रसपुर ।
रेखा पीक पीक रसे भरी अंकुर आगाम रसपुर ||१९||
लावण्यामृत माधुरी करे भक्त निकट रही पान ।
परमानंद स्वरूप नु उदार ऐ अदयदान ||२०||
घडी ऐक सज्या ऊपर ऐ बेठा सुंदर वर श्रेष्ट ।
नवल वल्लभ सोहे जोये भक्त स्वरूप कनेष्ट ||२१||
मांहे जो मन स्थीर होये मन मग्न थयुं रस मांहां ।
आनंद प्रीय स्वरूप थी आनंद प्रसर्यो ज्यांहां त्यांहां ||२२||
मुख आदे अंग अंग भर्या रस पुरित काम नीशंक ।
क्षणुं एक रहीने उठया करी सद्य मनोरथ वंक ||२३||
रायजी आगल उभा रहया कर मांहे पुष्पनी माल ।

पहेरावी श्री कंठ मां ते दीसे परम रसाल ।।२४।।
नमस्कार नमने करी चरणार्विंदे धर्युं सीस ।
कृष्णनाम श्री मुखे कहयुं ऐ पुत्र भावे आशीस ।।२५।।
छोटी पालखी सीद्ध करी आणी राखी सींह द्वार ।
मंदीरथी जमुनाजी लगी ते भीड तणो नहीं पार ।।२६।।
विजय करे मंदीर थकी रसीक वर परम उदार ।
लटके लटकनी चालसुं आव्या ज्यां प्राण आधार ।।२७।।
छोटी पालखी सिद्ध त्यां बेसी पाऊधार्या नाथ ।
चालो चालो कही करी आगलथी ए सहु साथ ।।२८।।
डग भरवा कोने नही स्थल भीड घणी ते समृद्ध ।
चाले ने फरी जुऐ श्रीमुख शोभा रस वृद्ध ।।२९।।
रतन चोक मांहां सिद्ध करी राखी शणगारी सुख पाल ।
ठोर ठोर उभा सहु सुख जोवा परम रसाल ।।३०।।
सुखपाल लेई उभा रहया भोई तुर्रा सीस पर सोहे ।
पाउधारे वेगे प्रभु जोई हरखे मनड़ा मोहे ।।३१।।
छोटी पालखीथी सुखपाल मां बेठा श्री वल्लभ राज ।
चोहो दीशथी जय जय होये कहे जे जे महाराज ।।३२।।
विजय तिलक मंगल कर्युं त्यां गंगा अतीमन रंग ।
भेट धरी आगल रहया मनोरथसुं प्रफुल्लीत अंग ।।३३।।
नोछावरी आपी भोईने वारी श्री मुख ऊपर ।
भामना लेई भामीनी ते आसीस दे रस भेर ।।३४।।
सुखपाल वलावी अहीं थकी वीटी भक्त जूथसुं सोहे ।
आगल पाछल ओर वेहु नीरखी हरखे सहु कोये ।।३५।।
श्री यमुनाजी तीर पाऊधारीया सोहे अति पुलीन सुदेश ।
पालखी ते राखी त्यां बेठा राजे सुंदर वेश ।।३६।।
अभासन वालयुं ते छबी नवी हसी हसी करे वात रसाल ।

अनुभव ते सहु को करे नही कोने आप संभाल ॥३७॥
सुखपाल सहीत पाऊधारीया आव्युं तीर नीकट नाव ।
आनंदरूप स्वरूप ने सहु जुऐ जुऐ भाव ॥३८॥
साथे भक्त सोभागीया ते करे धवल रसगान ।
को कवित भणे सुरसुं को पद वसंत रीतुमान ॥३९॥
गाय धमार को भावसुं ते आपापणे रंग ।
सांभलतां दीसे घणी सोभा ते सकल श्री अंग ॥४०॥
रूप जोये कोडे भरया को करे माधुरी पान ।
वात करे जेसुं प्रभु तेनां करे सनमान ॥४१॥
वात्सल्यता कोने विसे प्रभु वेगे पहोंचे पार ।
आरत उछाहे भर्या ते करे अनेक विचार ॥४२॥
को सुख इच्छे मारग तणुं को कहे वेगे पहोंचाय ।
को कहे सर्वे समर्पीऐ वांछीत फल पुरण थाय ॥४३॥
को कहे आज तो अम तणां कोऐ भाग्य समतोल ।
गीणे नही कोने ते को बोले मत्त थया एम बोल ॥४४॥
भाव अनंत प्रकारना जेने मन आवे जेह ।
विचार मनोरथ सुं करे मन आपापणे तेह ॥४५॥
चाली न शक्या भक्तजे निरखे उभा रहया तीर ।
भाग्य साथना भक्त जोई नयने ढाले नीर ॥४६॥
चकित द्विगमूढ़ ते थई रहयां ऐ भाव विचारे मन ।
वेगे फरी आवे आंहां वाहालाजी प्राण जीवन ॥४७॥
रहया अनेक प्रकारना भक्त ते अनुभवैक वेद ।
पुष्ट पुष्टि मर्यादाना अगणित ते मांहे भेद ॥४८॥
विरह संयोग ऐ वेहुनो अनुभव एणी पेरय ।
चरित्र विचीत्र प्रभु तणो ऐ कोणे कहयां न जाय ॥४९॥
आगल थी उतरी रहया आव्या सामी तीर तेह ।
जेम जेम नाव नीकट आवे अति फुले हरखे ऐह ॥५०॥
चढ़ी सुखपाले बेठा आवी पार पहोंच्या नाथ ।

नोछावरी आपी मलाहने मल्यो ऐकठो सहु साथ ।।५१।।

।। इति श्री सुखद चोथु ।।४।। सम्पूर्णम्

।। श्री गोकुलेशो जयति ।।

।। सुखद पांचमुं ।।

राग कल्याण ।। जात ।।

रसीक रसना दसमा मांगल्य नी जे एक समे भोजन करी वहालो कुवर भाव विचार्या जी ।। एम गवाशे ।।

नावेथी पालखीये वेठा उतरीया माहाराज जी ।
आगल पाछल भक्त अने बेहु पासे भक्त समाजजी ।।१।।
आव्या त्यांह चलावी वाहालो खरीक पासे जे वृक्षजी ।
राखी त्यांहां सुखपाल रूप प्रिय जोवा लाग्यो लक्ष जी ।।२।।
छाया वृक्ष तणी सुंदर शोभा स्थल कहीय न जाय जी ।
भक्तमंड्ली मध्य प्रभुजी रहयुं ते सहु लोभायजी ।।३।।
सुंदर अतीसे दीसे ते सुख पाल तणा शणगारजी ।
चित्र सोनेरी विचीत्र वांस सुनेरी सोहे सारजी ।।४।।
विछावणा कोमल विछाव्या मखमलनां ते त्यांहांजी ।
तकीया मखमल झाले फुदणां सोहे छे ते मांहांजी ।।५।।
आस पास छोटा तकीया गीरदा राख्या बेहु ओरजी ।
मखमली गादी सुंदर कसणां पाटीनी दोरजी ।।६।।
झूमक फुदणुं बांध्युं मध्य पचरंग रंग मफतुलजी ।
श्रीकर ग्रहे शोभा राजे अती तेनी को समतोलजी ।।७।।
छत्री मकमल होज हांसीया रेशमीनी ते किनारजी ।
फरे वाजे फरतीय फरहरे शोभा तेह अपारजी ।।८।।
बेठा मांहे बीराजे वाहलो सौभाग्य सुंदर रूपजी ।
पछे क्षणुं क्षणुं सब कोई आपे वचन आंहां ते अनूपजी ।।९।।
भक्त निकटवर्ती दे उत्तर दई माहाराजजी ।

रथ वाहेणी घोड़ा आव्या उतरीयो सघलो साजजी ॥१०॥
एम करतां करतां आवी पहोंच्युं ते वेगे सहुजी ।
श्रष्टि अलौकीक साथ समाज स्वकीय मल्यो ते बहुजी ॥११॥
विनती प्राणनाथजी आगल कीधी ततक्षण तेहजी ।
वेगे बोल्या ऐ कहो रतनजी सो सवे तुम एहजी ॥१२॥
वाहेणीमां समाज सबको करी नीके बेठाओजी ।
करूणाभर ए वचन ऊचर्या सुणी मनमां थयो उमाहोजी ॥१३॥
बेठारे ते सहु समाज करी मलती मलती पांतजी ।
को कहे अमो नव बेसुं ऐमने चाल्यानी खांतजी ॥१४॥
जाणे पालखी ऐ अलगा रहीऐ नही लगारजी ।
श्री मुख माधुरी मनना एह अनुप विचारजी ॥१५॥
ऐ मोहया मोहीत रूपे डग भरी सके न कोईजी ।
चाले ते वली प्रतिक्षणुं पाछु फरी फरी ने जोयेजी ॥१६॥
चालो चालो थई रहयुं ते सघले ठामजी ।
आपापणे मलते मलते तेड़े लेई लेई नामजी ॥१७॥
जुथ जुथ चाल्या जाये टोले टोला थई हारजी ।
आगल रथ शोभीत पाछल वाहेणीनी लागी हारजी ॥१८॥
मोंरी चंग न्नथही ने ते वली बांधी घुघर मालजी ।
झंकार व धम धमे शब्द सहु शोभीत परम रसालजी ॥१९॥
छत्रीऐ झालर फरती ते सहुना नव नव रंगजी ।
बेठा मांहे सोभागी भक्त ते आनंद उमंगे अंगजी ॥२०॥
एणी पेरे चाल्यो साथ सर्व ते मारग अतिसे सोहेजी ।
स्नेह भाव प्रसंगे हरखे मनमां मंगल मोहेजी ॥२१॥
पछे अधिकारीजी ऐ प्रभु आगल विनती कीधी ऐहजी ।
माहाराज में सर्व चलावी आगल कीधुं तेहजी ॥२२॥
सांभली वाहालो मोद मनमांहां अतीसे प्रसन्नजी ।
तो अब कहा विलंब प्रेम माधुरीऐ कहयुं वचनजी ॥२३॥
करी जलपान आरोग्या वीड़ु लेई चुनो संग बरासजी ।

शोभा छबी श्रीमुख निरखे जे भक्त सोभागी पासजी ॥२४॥
भक्त निकटवर्ती हरखे भर्या फुलते अंग न मायजी ।
फेंटा कसी बांध्या सीसे चालवा ते तत्पर थायजी ॥२५॥
लीधो साज आपापणी सेवानो सघलो संगजी ।
प्रबल भाव प्रेमसुं सीद्ध थयां ते धरी उमंगजी ॥२६॥
खरीक थकीय विजय करे श्री गोकुल रायजी ।
भक्त ते साथे रहया ते अनांद भरे न मायजी ॥२७॥
मनोरथ माहामोदे करी ते आगल आगल चालेजी ।
इच्छाऐ उभा रही रही श्रीमुख आवी निहालेजी ॥२८॥
निकटवर्ती सुखपालसुं चाले वेहु पासे लागीजी ।
मूढो करमां लाली राखे ते दीसे परम सोहागीजी ॥२९॥
भोई अती चांपे करी चाले चाल, सुखालीजी ।
रतननुं जतन हां हां करी बोले बोली सोहाती जी ॥३०॥
भाईजी कहे भोई माहाराजना एणी पेरे सुर वधारेजी ।
पुछे समाचार प्रभुजी तेहने दे उत्तर ते सुधारेजी ॥३१॥
प्रभु प्रसन्न देखी निजभक्त ते थाये माहारस वत्तजी ।
नोछावरी आपे भोईने आपापणे वित्तजी ॥३२॥
आपे कोई वस्त्र उत्तम कोई आपे अगणीत द्रव्यजी ।
स्त्रीजन आपे भुषण भावे करी ते रस अनुभवजी ॥३३॥
को गाये गोपालदासनी विनतीनुं ऐह वचन जी ।
पोते श्री करूणाल थई पुरी आस अम तणी मनजी ॥३४॥
आगलथी आव्या जे जोये रही रही उंची ठोरजी ।
कहे ओ माहाराज पधारे आगल दीसे कोरजी ॥३५॥
थोके थोके मली मली जुऐ जेम द्वितीया केरो चंदजी ।
हांजी कहे निश्चे ऐ होय सुख निधी आनंद कंदजी ॥३६॥
तेटले माहा परमधन आव्या पोखर नगरू गामजी ।
राखी त्यां सुखपाल करी शंका निवर्त विश्रामजी ॥३७॥
जल लीधु भक्त सर्वेते वाधी मनने फुलजी ।

आवी श्रीमुख निरखे हरखे रही रही अनुकुलजी ।।३८।।
सव कोई पहोंचे आये ऐणी पेरे सुरती भक्तनी आवीजी ।
राज आज पाछल को नथी रहयुं कही सुख पाल चलावीजी ।।३९।।
उछाहे चाले छे सहु को मारग नथी जाणतोजी ।
अने सर्व आव्युं छे साथे भक्त करे ऐम वातोजी ।।४०।।
जन स्त्री ऐ आवी पहोंच्या त्यांनी मली आवी नारजी ।
स्त्री वसंत फगुवो मागे ते गाये फाग धमारजी ।।४१।।
फगवो आपी चलाव्या भोई ते चाले वेगी चालजी ।
घोड़ा पण चाले धणुं उमंगे न धरे संभालजी ।।४२।।
श्रीमुखे बात कही एह भोई चालत हे वे ऐसेजी ।
पालखीमां जल भरे कटोरे बुंद न झलके तेसेजी ।।४३।।
एसे आज कहुं नही भोई प्रसन्नता ऐ वोल्या नाथजी ।
तेटले वाहिणी नो ते झाली पाडीयो साथजी ।।४४।।
ते मांहे जे बेठा हुता ते मोद उतरी आव्याजी ।
श्रीमुखे निरखे आतुर थई थई निकट जई मन भाव्याजी ।।४५।।
आसन वाली तकीये लागी बेठारूप निधानजी ।
शोभा सकल तणुं सुख ते सहु भक्त करे रसपानजी ।।४६।।
निकट वर्ती कहे तमो दोडी आव्या वाहेणी चालीजी ।
जुओ केवा पहोंच्या छु चाल्या अती चाल सुखालीजी ।।४७।।
प्रभुजी ऐ सांभली ऐ पुछ्युं कहो कहीये एहजी ।
सकुच उत्तर न आवे एम कही न सके तेहजी ।।४८।।
लजीत थई अधुरे वचने कहयुं आजे भक्त समाजजी ।
आगलथी वाहेणी दोडी आव्या ते माहाराजजी ।।४९।।
बोल्या पोते लई भाव जो भोई नीके होयेजी ।
जाये कहांलो दोडी वाहेणी ऐ वचन रसीला सोहेजी ।।५०।।
राज ऐ भोई केवाछे विनती करी धरी मन भावजी ।
पोहोचे पोतानी कहे एम सुणी मन वाध्यो चावजी ।।५१।।
दोड्या तो शुं कहुं थयुं ऐनी केवी छे चालजी ।

कही करे जो ए थोरे ही श्रीमुख वचन रसालजी ॥५२॥

॥ इति श्री सुखद पांचमुं संपुर्णम् ॥५॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद छठु ॥

॥ राग गोरी ॥ जात धमारनी ॥

ग्वालनी जोबन वर्ग गहेली ॥ एणी जाते गवाशे ॥

सुणी श्रीमुखनां वचन भक्त थया रसमें मत्त ।
फुले नोछावरी करी भोईने आपी अनंत ॥१॥
तेने बल वाध्युं अति से हरख न माये ।
माहाराजाना भोई बोली मध्य कहेता जाये ॥२॥
प्राण वल्लभ ते सुणी प्रफुल्लीत वदने मुसकाये ।
माहासुख अनुभव करी अनुभवी संग सोहाये ॥३॥
आव्या अडींग तलाव पाल पींपरी डाल ।
जल सुंदर छाया हेठल राखी सुखपाल ॥४॥
वैश्नव जल ते त्यां लावी जल सहुने पाये ।
ऐक श्री हस्त करी दाबे जेम प्रीयने सोहाये ॥५॥
साथे सोभागी ऐ करी मंडली पालखी पास ।
बेठा आसन पर निकटवर्ती जे दास ॥६॥
वाहालोजी करे बात तेहसुं थई प्रसन्न ।
परिचे जेने प्रीयसुं एवा कहयां वचन ॥७॥
कोस आठ नव चाल्या ने वेगा आव्या आज ।
थाक जाणता नथी रंच एक माहाराज ॥८॥
आवु छु श्री मुख जोता करता हास्य विनोद ।
अति प्रसन्नता साथे सहेज प्रगट्यो आमोद ॥९॥

रथनी साथे चालता कोस पांच छ मांहां ।
हारी जातां एम आज तो नथी मन मांहां ॥१०॥
ऐ लोकनुं शुं कहीये न जाणे घामने छांहां ।
बार कोस हीं डी दोडी पोहोचे छे त्यांहां ॥११॥
धन्य लोक धन्य जे राजे कीधो अंगीकार ।
ऐणी पेरे सराहना कीधी वैश्नवनी ते वार ॥१२॥
करुणा करी मानी लीधुं ऐवो जे सबंध ।
कहयुं श्री गुसांई जी को मारग हे सोनो ओर सुगंध ॥१३॥
भक्त ने प्रभु परस्परे चाल्यो एह प्रसंग ।
हृदय स्थित थयो भाव भगवदी अंगवद अंग ॥१४॥
पछें प्रभुऐ पुछ्युं दीवस रहयो हे कीतनो ऐक ।
निज भक्ते कहयुं आसरे ऐक घड़ी त्रणेक ॥१५॥
पहोंचेंगे कहयुं पोते तेह समे ऊपर ।
निज भक्ते कहयुं राज पोहोचसुं ऐणी पेर ॥१६॥
चाल्या भोई मन उमंग धरे उन्मे अपार ।
जेम सरिता पुरे प्रवाह चाले मध्य धार ॥१७॥
वाहेणी साथ आगल थयो पाछल मुक्यो तेह ।
दरवड करी जमनावते आवी पोहोंच्या तेह ॥१८॥
दिवस कीतनोएक रहयो पुछे रसीक वर राय ।
कहे घड़ी ऐक बे हसे मन आतुरताय ॥१९॥
श्री मुखे कहयुं समे पोहोचाय ऐह प्रकार ।
मन तरंग सों चढया वचन सुणी प्राण आधार ॥२०॥
प्रेम सहीत पुछ्युं प्रभुऐ आये को इह ठोर ।
कहयुं राज जमुनावते आगल थई तेम होर ॥२१॥
सूर्यास्थांग ते आवी पोहोंच्या गोवर्धन पास ।
विनती करी ऐ प्रभुने मन थयो हुल्लास ॥२२॥
संध्या समे घाटी उतरी आव्या सुख रास ।
मनोरथ सहीत आनंध्यो प्रगट मन भक्त प्रकाश ॥२३॥

छत्री घोड़ी शोभीत दीसे अति सुखपाल ।
भाग्यवान भावे निरखे ते रूप रसाल ॥२४॥
खुली पालखी बेठा अति वल्लभवर राजे ।
भक्त सेज परवर्या भर्या आनंद विराजे ॥२५॥
पाध लसी रही लाल पेच पेच सोहेते ।
अंकुर केस लीलाट कोडे खसी आव्या छे जे ॥२६॥
तिलक भाल केसरनुं अधर दीसे आरक्त ।
तंबोल रेखा भरी पीक गहेरी संयुक्त ॥२७॥
अतलस लाल सुनेरी छापनो पहेरी कभाय ।
जे ज्यां नीरखे मन तेहोनां त्यां रहयां लोभाय ॥२८॥
कही कही श्री मुखारविंदे रज शोभीत लागी ।
समे अनुभवे रूप अंग अनुभव सोभागी ॥२९॥
गोवर्धननी तलेटीऐ ऐणी पेरे पाउधारे ।
परवत वृक्ष सोभीत अति दीसे छे ते वारे ॥३०॥
नाना विध पक्षी बोले ने ट्हुके मोर ।
अति सोहामणा शब्द थाये छे ठोर-ठोर ॥३१॥
पाउधार्या प्राणेश मंदीरे पोहोंची वधाई ।
वैशनव त्यां ना श्रीमुख जोबा आव्या धाई ॥३२॥
दीवी प्रगटी लाव्या शोभीत ज्योत अपार ।
प्रफुलीत आनंदीत मन भक्त अनेक प्रकार ॥३३॥
को गाये धोल भले आव्यो श्री गोकुल केरो नाथ ।
आयोरे गोकुल केरो राजीयो गाये मली मली साथ ॥३४॥
सजनी सांभलो वात गाये को जाण कवित ।

जय जय कार ते भक्त थया
आव्या निकट तलेटीये पुछ्युं
ततक्षण सांभल्युं पोते जे समे र
मोटी सुखपालेथी बेठा छोटी सु
वागो पेहेरे पधार्या समे जई प
संध्या सेन आरती थई बाहेर
दीसे अती सुंदर सोभा श्री
सोहे पाध लटपटी कभाय ला
पटको कटी उपरेणो स्कंध ऊपर
श्री कंठमां आरोपी विजयंत
आगल दीवी ज्योत झलमले
अति प्रसन्न आनंद भर्या स
निरखे शोभादिक भक्त सौभाग
उभी गलीये लटकेसुं पाउ
चोक मांहां पालखीये बेठा हरख
पाऊधारे प्रसन्न हसित मुख
लावण्यामृत पान भक्त कर
उभा जुथ तलेटीये गाय
जय जय करे चहुदीस अति र
परवतथी उतरता नोछावरी
आरत्ये वाछल्यता कीधी श्री
करे वारता भक्त कही कह
पेंडे धणुं सुखाला आव्या
विनती जाणी पडी अने था
उछाहे आव्युं सहु श्री मुख
नानु मोटु आवी पोहोच्युं ह
स्नेह सहीत सुखपाल थाकी अ
सांभलतां करूणा करता निज

जय जय कार ते भक्त थया रसमें मत्त ॥३५॥
आव्या निकट तलेटीये पुछयुं कोण समेछे ।
ततक्षण सांभल्युं पोते जे समे रसियो बोले छे ॥३६॥
मोटी सुखपालेथी बेठा छोटी सुख पाल मांहां ।
वागो पेहेरे पधार्या समे जई पोहोच्या त्यांहां ॥३७॥
संध्या सेन आरती थई बाहेर पधार्या फरीय ।
दीसे अती सुंदर सोभा श्री अंगे धरीय ॥३८॥
सोहे पाध लटपटी कभाय लाल छापे हरी ।
पटको कटी उपरेणो स्कंध ऊपर छबी अति गेहरी ॥३९॥
श्री कंठमां आरोपी विजयंती जे माल ।
आगल दीवी ज्योत झलमले झाक झमाल ॥४०॥
अति प्रसन्न आनंद भर्या सकल श्री अंग ।
निरखे शोभादिक भक्त सौभागी जे छे संग ॥४१॥
उभी गलीये लटकेसुं पाऊधार्या नाथ ।
चोक मांहां पालखीये बेठा हरख्यो सघलो साथ ॥४२॥
पाऊधारे प्रसन्न हसित मुखसुं करे बात ।
लावण्यामृत पान भक्त करत न अघात ॥४३॥
उभा जुथ तलेटीये गाय धवल रसाल ।
जय जय करे चहुदीस अति सुख चीतवै वाल ॥४४॥
परवतथी उतरता नोछावरी आपी भोईने ।
आरत्ये वाछल्यता कीधी श्री मुख जोईने ॥४५॥
करे वारता भक्त कही कहीने माहाराज ।
पेंडे धणुं सुखाला आव्या छुं ते आज ॥४६॥
विनती जाणी पडी अने थाक न लगार ।
उछाहे आव्युं सहु श्री मुख ने आधार ॥४७॥
नानु मोटु आवी पोहोच्युं हरखे सहु को ।
स्नेह सहीत सुखपाल थाकी अलगु न रहयुं को ॥४८॥
सांभलतां करूणा करता निज मंदीर आव्या ।

फलीत मनोरथ भावे भक्त तणे मन भाव्या ॥४९॥

॥ इति श्री सुखद ॥६॥ छठु संपुर्णम्

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद सातमु ॥

॥ राग धनाश्री ॥

आज सखी श्री गोकुलपती आवे ॥ कीजे मनना भाव्याजी ॥ ऐम ग

तिबारीमांहे बीछावणे आवी रसीकवर उभाजी ।
वागो उतारी नीमो पहेर्यो तेनी जे उत्तम शोभाजी ॥१॥
फेंटो बांध्यो लटके सीसे गडुऐ पधार्या नाहजी ।
आव्या आपापणे घेर सहु भक्त भर्या उछाहाजी ॥२॥
गोकुल मोहनभाई घेर उछव सामग्री थायजी ।
मननुं गमतुं कीधुं वाहाले हरख भर्या न समायजी ॥३॥
आगल थी वैश्नव मोकल्या तेणे सहु तत्पर कीधु जी ।
दही मथना गगरी भरी अनेक भांतनुं सीधुजी ॥४॥
एक पासे सीरो थाये ऐक पासे दुध कढायेजी ।
ऐक पासे सखडी रसोई ते स्त्रीजन मली नीपायेजी ॥५॥
मिश्री चीनी खांड तणो करी करी राख्यो ढेरजी ।
परस्परे ले ने लेवरावे मन चढ़या उछाहे सुमेरजी ॥६॥
प्रणय करी करी आपे कही कही मांहों मांहे लेवरावे जी ।
ल्यो तमो को कहे तमो ल्यो करे ले जेम मन भावेजी ॥७॥
जल ते ठाम हरखे भरे त्यां दुधे चोका देवायाजी ।
जलने दुध समरुन न पडे जे दुधे हाथ धोवायाजी ॥८॥
उछाह में सहु ऐम करे ते एह प्रकारजी ।

एटले सांभल्यु प्रभु पधार्या गडुऐ थी ते वारजी ॥९॥
धाई पोहोच्या तेह समे प्रभु चरण क्षालण करे त्यांहजी ।
पोते कहयुं वैश्नव भुख्या छे कृपालता मनमांहेजी ॥१०॥
विनती कीधी केट्लाऐक त्यांथी प्रसाद लेई आव्याजी ।
घणा खरा भुख्या छे राज एम कहीने ते संग लाव्याजी ॥११॥
मोहनभाई घेर कोणे एहोने साथे न लीधुंजी ।
पण राज ऐहोने घेर सहु मंडान चालतुं कीधुजी ॥१२॥
वैश्नव पांच सात मोकल्या ते चाली आगल आव्याजी ।
दुध मथन गगरा भरी सीधो तत्पर करी लाव्याजी ॥१३॥
मिश्री खांड आटे सीधो चालती थई ते रसोईजी ।
दुध कढ़ाये छे ते सीरो थाये छे उछाह भर्यु सहुकोयेजी ॥१४॥
उछव अती आनन्द मोदसुं थई रहयो छे आजजी ।
राज पोढया पुठे प्रसाद जई वेसे सर्व समाजजी ॥१५॥
श्रीजी ऐ करूणा भरसुं कहयुं अवही क्यों नहीं जात जी ।
समे तेटले थासे पाक ते थातां कही एम वातजी ॥१६॥
कही अवश्य तिबारी मां वैठा संध्या करवाजी ।
भक्त मनोरथ भाव सहीत ते प्रगटी सहुमन धरवाजी ॥१७॥
संध्या कीधी त्यां तबकड़ी आवी ते अंगी करीयजी ।
भाग्यवान ने घेर उछव ते मोदे मनमांहे धरीयजी ॥१८॥
शीरो तातो थयो तुरतनो राख्यो आगल्य आणीजी ।
श्री हस्ते लेई सुंदर थयो कही लीधो हीत अती आणीजी ॥१९॥
सराहयो शीरो तातो स्वादीष्ट होय कहयुं एहजी ।
दानादार होय फुलकें सीरो उत्तम तेहजी ॥२०॥
दिनकर भाईऐ कहयुं हमारे राज एम शीरो थायजी ।
महुडाना पाणीमांहे बाजरीनो लोट घलायेजी ॥२१॥
श्रीमुखे कहयुं तुमारे देशमां सीरो को जाणेजी ।
ते लापसी कहेत हे हांजी कही प्रमाणेजी ॥२२॥
तुमारे ऐथी केटलीक प्रसन्नताऐ त्यां हांसी चालीजी ।

भक्त तणां मन फुल्यां सकल आप संभालीजी ॥२३॥
श्रमित अंग आनंद मात्र कर पाद मुखोदर सोहेजी ।
लडसब्ता गादी तकीये जई बेठा जोई मन मोहेजी ॥२४॥
तिवारी आंगण चहु पासे भीड थई अपारजी ।
मनोरथ पुरे मन वांछीत गोकुल पती परम उदारजी ॥२५॥
उछाह आनंद भर्या मनवांछीत गोकुलपति परम उदारजी ।
भक्त तणुं हीत प्रभु विसे प्रभुनुं हीत प्रगट जणायेजी ॥२६॥
भेट करे प्रथम प्रेमसुं फुले माहा वडभागीजी ।
पोताना प्रिय आगल ते बेठा सोहे सोहागीजी ॥२७॥
तेटले ठाम ठाम थकी सहु आवी निकट रहया उभाजी ।
जुऐ श्रीमुख ते समे प्रगट प्रेम रस लोभ्याजी ॥२८॥
धरता जाये भेट एक ओ लावे ले मनोरथसुंजी ।
भुसण द्रव्य अनंत धरे करे अनुभव ऐणी पेरे रससुंजी ॥२९॥
श्रीमुख कहयुं यहां भेट धरत हे ए काढे द्रव्य कहां तेजी ।
सब कोऊ कही संगही द्रव्य ले आये वांधी उहाँ तेजजी ॥३०॥
ज्यां राज त्यां सकल पद्दारथ आवी आगल रहे छेजी ।
तो द्रव्य केटलीवात भक्त ऐ विनती करी कहेछेजी ॥३१॥
वचन भावकृत ऐ प्रगट देखी प्रभु मुसकायजी ।
भक्त माहासुख अनुभव कर्ता फुले अंग न मायजी ॥३२॥
पछे मोहनभाई नी वीनती करी भेट ते धरीय जी ।
मानी लई पोते वोल्या वचन ते करूणा भरीयजी ॥३३॥
मोहनदास कहा जाने तुमकु कहे पठायो हां ऐहजी ।
सर्व राजनुं आप्युं छे एम विनती कीधी तेहजी ॥३४॥
तेसुं लई आव्याछे कही थी कहयुं तेह वचनजी ।
एहतो सबे सत्यरे पोते कहयुं ते थई प्रसन्नजी ॥३५॥
हरिभाई आगरे हता ते कहीने विनती कीधी जी ।
भेट धरी ते प्रेम चीत धरी ते मानी लीधीजी ॥३६॥
भुखे हो प्रसाद कब ल्योंगे एवी आज्ञा थईयजी ।

भाई रतनजीऐ प्रभु आगल करी विनती कहीजी ॥३७॥
आज कोने तृषा भुख लागी नथी माहाराजजी ।
को कंई जाणतुं नथी उछाह भर सहुए समाजजी ॥३८॥
समे तेल सेज्या नो थयो उठया रसीकवर श्रेष्टजी ।
जे जे कार करे सहु त्यां होय माहारस वृष्टजी ॥३९॥
पधार्या सेजे सुखनिधी श्री अंगे तेल लगावेजी ।
तेह समे त्यां वैश्नवनी प्रभु आगल भेट धरायेजी ॥४०॥
उभा को बेठा कोऐ भाव ते मनना मनमां सोचेजी ।
कोई सौभागी प्रीयसो रस अनुभव ने अतिसे लोचेजी ॥४१॥
कोई निहाले रूप प्रेमसुं लोचन पलक न मेलेजी ।
गीधुं मन ललचाय लोभे लाग्युं सुख हीत हेलेजी ॥४२॥
तेल लगावी उठी वाहालो बेठे सेजे राजजी ।
भक्त मंड्ली घरे ऊभा सोभारूप वीराजेजी ॥४३॥
मुड बंधो वांध्यो ते छबी सी पेरे करी कहीयेजी ।
वचन सक्य अनुभवे अनुभवथी ते सहु लहीयेजी ॥४४॥
गडुऐथी पाऊंधारी करी आवी चरण कमल ते क्षाल्याजी ।
ज्यां प्रभु त्यां सहु युथ युथ मली आव्या चाल्यांजी ॥४५॥
त्यांथी सुख सेज्या पाऊधार्या बीडु आरोग्या नाथजी ।
पोढया प्राण प्रभु कहयु हवे जाओ सहुको साथजी ॥४६॥
करी दंडवत वलता जाये चढया ते कोई अटलीजी ।
को लदाव भंडार मांहां आपापणी ठोर संभालीजी ॥४७॥
वाकी सहुको आव्या परम सोहागी केरे धामजी ।
सीरो दुध प्रसाद मोकल्यो सहुने ठामे ठाम जी ॥४८॥
सहुकोने शोधी जाये ज्यां तां जईने आवे लेवरावीजी ।
फुले जे पर जे हरी ते जेना मन मांहे आवीजी ॥४९॥
सखडी माहाप्रसाद साथ मोदे ले मननी रलीजी ।
फुले एम रहया जेम माता प्रफुल्लीत कमलनी कलीयजी ॥५०॥
लीलारूप अनूप महोछव प्रेमे थयो ते अत्यजी ।

संकल्प सत्य सुखदाता रसदाता गोकुल पत्यजी ।।५१।।

।। इति श्री सुखद सातमुं ।।७।। संपुर्णम् ।।

।। श्री श्री श्री ।।

।। श्री गोकुलेशो जयति ।।

सुखद आठमु ।।८।।

।। राग प्रभात ।।

रजनी थई ते पाछली कोई सुता कोई भक्त जागे कोई अनुभव रसे कोई सुख वसे कोई उछाहे नित्य मागे ।

एम करतां रजनी थई ते पाछली कोई सुता कोई भक्त जागे ।
कोई अनुभव रसे कोई मन सुख वरसे कोई उछाहे नित्य मागे ।।१।।
समे थयो जागीया रसीकवर रस भर्या उठीया सेजे सुख अंगडोले ।
घुंघरट्या नयन विलसी सोभा रहया मधुरे स्वर घोरसुं वचन बोले ।।२।।
जे जहाँ ते त्यांथी सहु आवीया भावीया भावता नाथ जोऐ ।
जे सुणे ते अति आवे आरत भर्युं साथ कोहोनो कोन जोऐ कोये ।।३।।
एम मन प्रेमवस वीजुं न लहे कर्युं उर वस्युं प्रीयहीत होत निहाले ।
रूप लावण्य आनंद आनंद में तेह रस सींधु मांहां ते माहाले ।।४।।
करी कृत्य नित्यनां नित्य रीते प्रभु समे थयो तेल अभ्यंग थाये ।
श्री अंग शोभा भरी प्रेमसुं चित्तधरी भक्त नीरखे ते हरख न माये ।।५।।
करे मंगल गांन रूप मंगल तणुं भणे जस तेह प्रगट दीसे ।
छबी प्रगट नवनवी क्षणुं प्रती नव नवी समे अनुभवी तणुं मनहीसे ।।६।।
जल तत्पर करी चोकी आणी धरी उठया प्रभु त्यांहां वेसी ते नाहे ।
कसेडी श्री करे ग्रही भक्त आपे भरी ते लटकनी छवी बसी रहया मोहे ।।७।।
नाही उठया अंग वस्त्र अंगे कर्युं मन हर्युं भक्तनुं ऐ रीते ।
हृदय लुछन बेऊ करे ग्रही जे कर्युं चित्त धर्युं भामनी ते प्रीते ।।८।।
धरीय धोती कटी लंकसु सोहती औढयो उपरणो ते सोहे अंग ।

पीढे बेठा ले सीप करमांहां धर्युं तिलक सुभाल रेखा सु
नीमो पहेरी ओढी पामरी ऊपरे पालखी बेसी पाऊधार्या न
आगल दीवानी जोत ते शोभती सोहे सोभागीया भक्त स
पर्वत ऊपर पाऊधार्या प्रभु पोहोत्या भींतर संखनाद थ
भणीय गंभीर वाणीऐ प्रबोध ज्यांहां सुणी मन भक्त आनंद उ
भोग श्रृंगार पोते करे प्रीतसुं कारण ऐह हित भक्त अ
थाय सुखसार विस्तार विविध पेरे जेने ऐक इच्छा साम
निकटवर्ती प्रभुनी सेवा करे ते रहया त्यांहां सहु आव्युप
भक्त बड़भागी ते साथ एहोने ते आव्या ऊपर संमत क
मोकलीये जण एक बधाई लई जई पोहोचे मोहनभाई प
लख्युं पत्र ते, माहा-भाग्यरासने कृपाऐ प्रभु तम पुरी अ
भाग्य ते तम तणुं प्रभुऐ अंगी कर्युं मनोरथ मन तणो काज ि
सुखपाल बेसी पधार्या प्राणनाथजी सुखमांहां परमनिधी दान
सोहाग ऐक तम तणे भाग्य सहुना फल्या वांछित सुभ सदा छे ते
तेना मनोरथ ऐ ओली वांछल्य प्रभुजीऐ पुरण कीधी
पत्र पहोंचे तमो आववु वेग थई करी पाऊधारे प्रीय संग च
सुखद सुखपाल बेठा तणुं ऐ सुख तेह वाहाल संग रही नीह
हीत हीत तेम सखी विनती तम लखी मोकली नारायणदास
चाल्यो उद्यम करी आस मनसु धरी लऊ वधाई पत्र ह
पछी समो थयो प्रभु पाउधारे ऊपर थकी सहु भक्त त्यांहां जई पोह
तेट्ले लटकत मंदीर मांथी पाऊधारे ते जुऐ परम पनो
परम सुंदर श्वेत धोती उपरेणो धर्यो केसरी तीलक सुभाल झ
अंबोड्लो शीश लसीत श्रीहसीत श्रीमुख कमल श्रीअंग कांतीनी
त्यां कोट कंदर्प लावण्य सोभानिरखी भक्त जे जे कार करी उ
सिचीया रूपामृत ते ऐणी पेरे उछाहे आनंदमें ते मेह
छोटी पालखीऐ बेठा प्रसन्नता घणी निज भक्त सुं बात करता प
श्री अंगनी परम सुवास परिमल वहे फेल्यो मकरंद ते पास च
भक्त संयुक्त आव्या निजमंदीरे लदाव मांहां पालखी राखी त

पीढ़े बेठा ले सीप करमांहां धर्यु तिलक सुभाल रेखा सुरंग ॥९॥
नीमो पहेरी ओढी पामरी ऊपरे पालखी बेसी पाऊधार्या नाथ ।
आगल दीवानी जोत ते शोभती सोहे सोभागीया भक्त साथ ॥१०॥
पर्वत ऊपर पाऊधार्या प्रभु पोहोत्या भींतर संखनाद थयो ।
भणीय गंभीर वाणीऐ प्रबोध ज्यांहां सुणी मन भक्त आनंद उध्यो ॥११॥
भोग श्रृंगार पोते करे प्रीतसुं कारण ऐह हित भक्त अर्थ ।
थाय सुखसार विस्तार विविध पेरे जेने ऐक इच्छा सामर्थ ॥१२॥
निकटवर्ती प्रभुनी सेवा करे ते रहया त्यांहां सहु आव्युफरी ।
भक्त बड़भागी ते साथ एहोने ते आव्या ऊपर संमत करी ॥१३॥
मोकलीये जण एक बधाई लई जई पोहोचे मोहनभाई पास ।
लख्युं पत्र ते, माहा-भाग्यरासने कृपाऐ प्रभु तम पुरी आस ॥१४॥
भाग्य ते तम तणुं प्रभुऐ अंगी कर्युं मनोरथ मन तणो काज सिद्धु ।
सुखपाल बेसी पधार्या प्राणनाथजी सुखमांहां परमनिधी दान दीधु ॥१५॥
सोहाग ऐक तम तणे भाग्य सहुना फल्या वांछित सुभ सदा छे ते जेह ।
तेना मनोरथ ऐ ओली वांछल्य प्रभुजीऐ पुरण कीधी तेह ॥१६॥
पत्र पहोंचे तमो आववु वेग थई करी पाऊधारे प्रीय संग चालो ।
सुखद सुखपाल बेठा तणुं ऐ सुख तेह वाहाल संग रही नीहालो ॥१७॥
हीत हीत तेम सखी विनती तम लखी मोकली नारायणदास साथे ।
चाल्यो उद्यम करी आस मनसु धरी लऊ वधाई पत्र हाथे ॥१८॥
पछी समो थयो प्रभु पाउधारे ऊपर थकी सहु भक्त त्यांहां जई पोहोच्या ।
तेटले लटकत मंदीर मांथी पाऊधारे ते जुऐ परम पनोता ॥१९॥
परम सुंदर श्वेत धोती उपरेणो धर्यो केसरी तीलक सुभाल झलके ।
अंबोड्लो शीश लसीत श्रीहसीत श्रीमुख कमल श्रीअंग कांतीनी ज्योत चलके ॥२०॥
त्यां कोट कंदर्प लावण्य सोभानिरखी भक्त जे जे कार करी उठया ।
सिचीया रूपामृत ते ऐणी पेरे उछाहे आनंदमें ते मेहठा ॥२१॥
मोटी पालखीऐ बेठा प्रसन्नता घणी निज भक्त सुं बात करता पधारे ।
श्री अंगनी परम सुवास परिमल वहे फेल्यो मकरंद ते पास चारे ॥२२॥
भक्त संयुक्त आव्या निजमंदीरे लदाव मांहां पालखी राखी तेह ।

क्षणुं ऐक उतरी रहया उभा नाथ दीधुं दरस अति सरस जेह ॥२३॥
स्थल देह कृत्य द्धार वेहु करसुं उघाड़ीया फरीय आसन मुख थई तेह दीधा।
समे अनुभवी लहे अनुभव वेद ते जाए ते वचने ते केम प्रगट कीधा ॥२४॥
लई ओवारणां वारणे मुखतणे को त्यांह बेठा को बेठके आव्या।
आरत नीरखतां बार घड़ी एक थई पाऊधार्या भक्त मन भाव्या ॥२५॥

राग टोड़ी --

तिबारीमांहे चोतरी त्यां चरण क्षालण करीयांजी।
निरखे रूप प्रीयनुं प्रेम आनंदे अति भरीयोजी ॥२६॥
नाहया फरी नीत्यकृत्य कीधां सुख समे जेह ते जाणेजी।
चरणामृत ले भक्त सहु ते स्नेह अपरमित आणेजी ॥२७॥
शोभा परम रसाल प्रति क्षणुं क्षणुं प्रती छवि सुखकारीजी।
रसात्मक सुख समेनुं शके ते को विस्तारजी ॥२८॥
अनेक श्रृष्टि ने भाव अपरमीत स्नेहरूप नहीं पारजी।
पुरीत करे प्राणवल्लभजी अधीक भाव अनुसारजी ॥२९॥
पाऊधार्या परवत ऊपर फरी पाऊधार्या निजधामजी।
समे समेनुं जोई सहु थाये पुरण कामजी ॥३०॥
समे चटाई ने बेठा वाहालो करे अव्यक्त रसहासजी।
प्रफुल्लीत अंग अंग दीसे सहु शोभा करी प्रकाशजी ॥३१॥
आमोदे वचन वोले ते मधुर सहज रस मीठाजी।
अधर गल्लस्थल द्रग कपोल मुख छवी वनी आवे दीठाजी ॥३२॥
लावण्यामृत माहागलीत रस लोभी तेना जहेजी।
पान करे प्रीतम ना मुखथी सर्वात्मक थई एहजी ॥३३॥
भोजन नो समे थयो उठीया सोभा तेह अनेरीजी।
जाओ प्रसाद ल्यो वैश्नव कहयुं लटकनी ग्रीवा केरीजी ॥३४॥
जे जे कार करीय वल्यो सहु प्रभुनी आज्ञा मानीजी।
रामाभाई भाईया माधवदास रहया जे सेवा स्थानीजी ॥३५॥
ते सेज विछावे अति कोमल तकीये गीरदा वेहु पासजी।

पुष्पमाला अतर सोधानो परिमल वहे सुवासजी ।।३६।।
आवे सहु प्रसाद लेई लेई बेठक मंदीर मांहांजी ।
प्रेमे आतुर थई जोये भोजन शाला ज्यांहांजी ।।३७।।
आगम थयुं पधार्यानुं ते ठामे ठामे उभाजी ।
पाऊधारे सुंदरवर वाहालो निरखे श्रीमुख शोभाजी ।।३८।।
सेज ऊपर आवी बेठा ते माहा मनोहर रूपजी ।
मुखारवींद मकरंदे मातो लोचन भक्त मधुपजी ।।३९।।
अंतर रीझे मनोरथ सीले आरत वाधे जोईजी ।
मन ऐ ज्यां भावे भीड रूदया भींतर कोईजी ।।४०।।
प्रियगन उभा प्रेमे लोभ्या आधा धसी धसी जायजी ।
रससु माता प्रिय सोहाता दरस रस अकुलायजी ।।४१।।
पोढया सेजे प्रीयमन हेजे दाता माहा रसदानजी ।
आरत हरन महारस पुरन मंगल रूप निधानजी ।।४२।।
रससुं भरीया भक्त ते वलीया आव्या सहु नीजधामजी ।
बेठा कोऐक प्रीय सुख मोहक करे कोई विश्रामजी ।।४३।।
एह प्रकारे रस विस्तारे थयुं ते उत्थापनजी ।
सहुको जाये मंदीर मांहां ऐ पोढया प्राण जीवनजी ।।४४।।
ते रूप अनेरू प्रीयुजी केरू वेगा गादी तकीये राजेजी ।
नित्यनी रीत सुखसुं प्रीत लीला सहीत विराजेजी ।।४५।।
पत्र लख्युं जे भाग्यरासने ते संध्या जई पोहोतुजी ।
कही बधाई महा सुखदायी त्यां सहुको बेठु हतुजी ।।४६।।
नारायणदास ने ओढाडी पामरी आपी हरख वधाईजी ।
मिश्री ऐ मुख भर्युं एहनुं स्नेह तणी अधीकाईजी ।।४७।।
गाये धोल मनमोद न माये कीधो सीरो पकवानजी ।
उछव कीधो मनोरथ सुं धर्युं प्रभु कृपानुं ध्यानजी ।।४८।।
अती अकुलाय आतुर थाये करे ते मन विचारजी ।

कहे ते क्षणुं चालु जई निहालुं पोताना प्राण आधारजी ॥४९॥
अटक्या वेंहेवारे ओट प्रकारे इच्छा भगवद एहजी ।
कारज साधक नही ते अधिक अंकित प्रभुनुं जेहजी ॥५०॥

॥ इति श्री सुखद आठमुं संपुर्णम् ॥८॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद नवमुं ॥

॥ राग वसंत ॥

का सुहाता ले रती पान ॥ एणी जाते गवाशे ॥

पत्र लख्युं दीनत्व प्रगट करी हीतसु तेणी वारजी ।
उछव करे बधाई आवी ते उछाहनो नही पारजी ॥१॥
एह महद भक्तनी काणे वाहाले मनोरथ पुरण कीधाजी ।
आरत सहे नहीं ते प्रभु अति कृपालता लीधाजी ॥२॥
रहस्य स्नेहनुं जे दीनत्व ते वचने प्रगट जणायजी ।
अंतर बाहाज्य प्रीयसुं रतीते भाव को न जणायजी ॥३॥
गोकुल के जन जीवन मुरती ऐ श्लोक तणुं जे वचनजी ।
लख्युं पत्र वृत्तांत फलसुं आव्युं जे जे मनजी ॥४॥
सुदी सातम दिन नारायण दास धुर आव्यो ठाकुरद्धारजी ।
आप्यु पत्र बड़भागीये पोतानुं सुख सारजी ॥५॥
तेह दिवस कृष्नदास मरोडीये खेलाव्या प्रभु वसंतजी ।
सुंदरवर वाहाले सुख आप्युं भक्तने ऐह अनंतजी ॥६॥
गादी मुढे बेठा प्रभु सहु भक्त सहीत परिवारजी ।
भाग्य रासनुं पत्र आव्युं कीधी वीनती दंडवत करीयजी ॥७॥
राज त्यांहां उछव थयो वैशनव मल्या ते सहुको आवीजी ।
भेट त्यांहां कीधी ते सहु अहीं विनती करी संभलावीजी ॥८॥

श्री मुखे कहयुं जे वे कहा जाने भली भई जो यहाँजी ।
विनती कीधी राज यहाँथी लखी पत्र मोकल्युं त्यांहांजी ॥९॥
तेणे करी जाण्युं ते माणस फरीने आव्युं आजेजी ।
अति प्रसन्नता आणी करूणा कीधी श्री माहाराजेजी ॥१०॥
पुछयुं काहा मोहनदास आमेंगे वाहालाजी ऐ ऐहजी ।
राज आववानुं घणुंऐ कीधुं पण परदेश तेहजी ॥११॥
आवी न शके एह सुणी प्रभु वोल्या परम उदारजी ।
हां हां आय सके वे कहां ते काज बहोत बहेवारजी ॥१२॥
ऐ रीते प्रीते चलाव्यों प्रभुऐ बहुए प्रसंगजी ।
पोताना निज भक्त ने हेत प्रफुल्लीत अतीसे श्री अंगजी ॥१३॥
समय थयो अभ्यंग तेल सेज्याऐ पधार्या नाथजी ।
जुऐ सुख सोभागी भक्त ते समे ऐह छे साथजी ॥१४॥
विसद प्रकार अनुभवी जे को सहु अनुभवथी जाणेजी ।
अती अव्यक्त रस लीला वचने करी ते केम वखाणेजी ॥१५॥
पहोंची नीत्यकृत्य नित्यरीते करी सुख सेज्याऐ आव्याजी ।
रस नायक सुख निरखी भामनी ने मन भाव्याजी ॥१६॥
भगवदी सर्व वल्या प्रीयने प्रेमे ते दे आसीसजी ।
सदा अधिक अधिक सुख आपे प्राण तणा आधीसजी ॥१७॥
त्यां दामोदरदास विराऐ मनोरथ वसंत खेलाव्यानो कीधोजी ।
अधिकारीसुं करी विनती संमत एहोनो लीधोजी ॥१८॥
कहयुं महाराज आज दामोदरदास ते विनती करेछेजी ।
काल बसंत खेलावशे राजते मनोरथ मन धरेछेजी ॥१९॥
भीतरनी रसोई करावे ते कहीने सर्वे जणाव्युंजी ।
प्रभुऐ पोते अती करूणा करी भक्त हेत मन आव्युंजी ॥२०॥
कहयुं अवस्य प्रसन्न थईअते सुणी भक्त मन फुलजी ।
करी दंडवत मोदसुं ते रहया अनुकुलजी ॥२१॥
फरी हाँ हाँ अवश्य जाओ कहयुं ने कीधो सद्य विश्रामजी ।
वल्युं सर्वे हरखे ते आव्युं आपापणे धामजी ॥२२॥

रसियाराय लीला रससुं समये पोढया प्रांतजी ।
भक्त सहु लीला सुख अनुभव करता को न अघातजी ॥२३॥
करे साज बसंत खेलावा नो फुल ते अंग न मायजी ।
वागो केसर रंग अबीर गुलाल ते तत्पर थायेजी ॥२४॥
उछाहे प्रमुदीत मन ऐ थयुं ते उत्थापन जी ।
आनंदे आवे मंदीर उमंगभर भक्त प्रसन्नजी ॥२५॥
ऋतु वसंत फुलीत गोकुलपती गादी तकीये राजेजी ।
निरखे भक्त भर्या लोचन रस सुंदर रूप बिराजेजी ॥२६॥
दामोदरदास बसंत खेलावा ते समे त्यां आव्याजी ।
वागो नौतन कुमकुम रस सामग्री सर्व लाव्याजी ॥२७॥
त्यां कीरतन करवा मांड्युं वैश्नव साथे तेणी वारजी ।
ताल पखावज सहीत ते मोदे गाये फाग धमारजी ॥२८॥
श्री मुखे क्रहयुं गुजराती धमार कोऊ गाये न जाणेजी ।
चतुर शिरोमणी रसीक राय गुण चितमां आणेजी ॥२९॥
करेटी ना भगवानदास ते सुणी मन अति अकुलायजी ।
कहे शुं करीये नथी साथ हमारो आतुर अति पछतायजी ॥३०॥
त्यां पहेरामणी करी पहेराव्यो वागो श्री अंगजी ।
केसरे छीरक्यो ते केसर रंग गहेरो अतीय सुरंगजी ॥३१॥
सोंधो अबीर गुलाल भर्यो ते दीसे परम अनुपजी ।
अंग रंगित थी छबी प्रगटी ते नौतन रूपजी ॥३२॥
शोभा ते सुंदर दीसे वाहालोजी माहाप्रसन्नजी ।
भक्त तहां उछाहे आनंदित आपो दरसनजी ॥३३॥
श्रीमुख कमल जोई जोई फुले रुदय भक्त रस प्रेमजी ।
उपयोगी लोचन धारा ते जटीत नंग जेम हेमजी ॥३४॥
तेह समे ईच्छवले करेटीना वैश्नव आव्याजी ।
भगवानदास आश्चर्य थया जोई आरत ताप नसाव्याजी ॥३५॥

लखई लालो नारायणदास अने लखु मही ऐ साथजी ।
आई दंडवत करी उभा प्रसन्नताऐ नाथजी ॥३६॥
स्नेहरूप जोई वाहालानुं ते न करी शके उच्चारजी ।
गदगद कंठ हरख लोचन पुरीत थयो तेणी वारजी ॥३७॥
स्फुरीत रहीत सोचे मनऐ स्वपन के दीसे सत्यजी ।
अंतर रमण प्रीय प्रगट देखे ते थई गत्यजी ॥३८॥
घड़ी ऐक पुठे सावधानी करी कहयुं ऐम माहाराजजी ।
कुशले आव्या घणुं सुखाला फलीत तेह सहु आजजी ॥३९॥
भगवदी को बोली उठया राजे हवडां सुरती कीधीजी ।
कृपा ऐह कृपा ततक्षण स्वतः सुरती सुध लीधीजी ॥४०॥
सुणी भाव सत्य प्रगट प्रीय पोते प्रसन्न मन थायेजी ।
भगवानदास मलीय साथे पोतानो हरख न मायजी ॥४१॥
पछे समाजमां बेसी कीरतन करे रागतान बंधानजी ।
ताल झांझ अने डफ ढोलकी स्वर अति सरस सुमानजी ॥४२॥
अति रस वाध्यो उमंगे चाल्या मन रीझ्यां रसीकवर रायजी ।
रसमाता राता जुबती जन्न प्रिय रस लोभाय जी ॥४३॥
लालो अमृत कुंडली वजाडे नव नव सहीत रंगजी ।
चतुरदास सारंगी स्वरगती भेद रागना अंगजी ॥४४॥
मिश्रीत स्वर मधुर बोले बेहु ना न्यारा रूपजी ।
चतुर सुजान प्रसन्न प्राणपती सुणी ते तान अनुपजी ॥४५॥
ते ऊपर सुरती करी कीधी ऐ बात माहाराज जी ।
श्रीनाथजी को जगमोहन भयो तबहु ते पुरवीया राजजी ॥४६॥
दिवस संपूर्ण वे अपुनो करे सब को काजजी ।
रीतु वसंत रात उजियारी मिलके सबे समाजजी ॥४७॥
कीर्तन करे नवी नवी भांते गाये सरस धमारजी ।
मुरली चंग वजावे संग डफ बांधी तांत के तारजी ॥४८॥
ते मुरली डफ ऐसे वाजे सुंदर ताको कहा कहीयेजी ।
ऐवी वारता कीधी प्रसन्न थई ते अनुभव लहीयेजी ॥४९॥

पछे ऊपर पधारवानो समे थयो ते उठया परमानंदजी ।
देह कृत्य करी संध्या वंदन वेगे सुख निधि कंदजी ॥५०॥

॥ इति श्री सुखद ९ नवमुं संपुर्णम् ॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद दसमु ॥१०॥

॥ राग नट ॥

पाऊधार्या प्रमेसुं पोहोता मंदीर मांहां ते वारजी ।
भक्त सहु रंगे ऊमंग्या ते शोभानो नही पारजी ॥१॥
को बेठा को फरी आव्या को रहया तलेटी ज्यांहां जी ।
को मंदीर ऊपर जई बेसी करे वारता तांहांजी ॥२॥
को आंगण को तिबारी को सीढी ज्यां छे चालजी ।
निकट भक्त बेठा गली मांहां ज्यां रहे छोटी सुखपालजी ॥३॥
को आरती को आतुर को अती विरह जनित तन तापजी ।
को सोचे को प्रीय दर्शन ने मन आपजी ॥४॥
एम करतां समय थयो भींतर सेन आरती केरोजी ।
जे जे त्यांहां ठुक्युं सहु तेना मननो भाव अनेरोजी ॥५॥
जे ज्याहां ते त्यांहां लोभे लोचन एक टके रहया निहालेजी ।
को आगल को पाछल पण द्रष्ट न अलगी चालेजी ॥६॥
जीवण भक्त तणा वल्लभ वलता सहीत पधारेजी ।
हृदये भाव स्थिति भक्त तणो ते दरस भाग्य विस्तारेजी ॥७॥
परम श्रेष्ठ सुंदरवर आव्या सुंदर रूप रसालजी ।
नीमो पहेर्यो सुंदर शीस उपरेणो सुंदर चालजी ॥८॥
श्री मुखारविंद कान्ति झलके श्रीकंठे वैज्यंती मालजी ।
आगल दीवी ज्योत झलमले अति सुंदर भालजी ॥९॥

गलीमां भक्त साथे एम आव्या चोक मोझारजी ।
छोटी पालखीऐ बेठा परवर्यो भक्त परिवारजी ॥१०॥
पाऊधार्या प्रसन्नता साथे करे मधुरी वातजी ।
द्वार मध्ये तलेटीऐ ऊभा सहु हरखे न मातजी ॥११॥
ठाम ठाम धोल गाये को निकट रही भणे कवितजी ।
आवे ऐणी भांते ते शोभा दीसे परम अव्यक्तजी ॥१२॥
मंगल रूप निधान भक्त ने आपे सुख एणी पेरजी ।
आनंदे रस मग्न थकी निरखे प्रीयने रस भरेजी ॥१३॥
निज मंदीर आवी लदावमां पालखी थी उतरीयाजी ।
अती प्रफुल्लीत छबी न्यारी ते अंग अंग रस भर्याजी ॥१४॥
पाऊधारी कृत्य अर्थ आवी प्रभु कीधा क्षालण चर्णजी ।
तेह समे तबकड़ी अंगी कीधी ते आरत हरणजी ॥१५॥
त्यांथी तिवारी मांहे वाहालो बेठा मूढे आवीजी ।
आस पास भराई बेठा ते भक्त मंडली आवीजी ॥१६॥
रसस्वरूप सहु शोभानुं रूप माहासुखदाईजी ।
मंगल कोटी निधान प्राणप्रीय कृपादान अधिकाईजी ॥१७॥
श्रीमुख लावण्यामृत पान करे थई मग्न ते रससुंजी ।
कोई विचारे मनोरथ मन रस पुरण अनुभवसुंजी ॥१८॥
आज कोण भांते सुख आप्युं को करे वारता रीझेजी ।
को कहे कोण भांते प्रीयने सुखकाज त्येम सीझेजी ॥१९॥
को कहे प्रसन्नता प्रभुनी स्या ऊपर पेरे करीयेजी ।
को पोतानी रूची जेम कहे प्रीयसुं अनुसरीयेजी ॥२०॥
को ऐवा जे श्रीमुख निरखे नही ते अनुसंधानजी ।
स्वरूपसुं सर्वात्म भाव ते नहीं सुं ऐ ज्ञानजी ॥२१॥
ऐक प्रसन्नानंदे सहज ते धरे न मन विचारजी ।
एह प्रकारनी श्रष्टि अलौकीक अनुभव करे अपारजी ॥२२॥
को ऊभा को बेठा को अती निकट रहया को दुरजी ।
आपापणे अनुभवे सहुको पुरणता अति पुरजी ॥२३॥

को कोना मननो अनुभव ते जाणे नही ऐम कोयजी ।
सहु मनोरथ पुरण करता प्रीय वल्लभ सोयजी ॥२४॥
रहे रसदान फलनुं फल ते फल सर्वात्मक जे सत्य जी ।
परमाविधी सकलनी निधि दाता गोकुल भूपजी ॥२५॥

॥ राग सामेरी ॥

थयो तेल सज्यानो समय उठया अंदय दाताजी ।
महोदार चरित्रवान ऐ रसिक रसनुं सारजी ॥२६॥
श्री अंगे अभ्यंग थाये ते शोभा परम रसालजी ।
अनुभवी सुख अंग निरखे प्रेमे पुरण ते वाहलजी ॥२७॥
आस पास भक्त रहया करे ते समे दरसनजी ।
रूप लोचन लोभसुं भावे ते लोचे मनजी ॥२८॥
चतुरवर रस श्रेष्ठ उठी बेठा सेजे सोहेजी ।
अभ्यंग सुं श्री अंग झलके माननी मन मोहेजी ॥२९॥
पधार्या नित्यकृत करी पाऊधारीया सुख सेजजी ।
बेठा चरण ते धरी चोकीये भक्त हीत मन हेजजी ॥३०॥
मुड्बंधो श्री मस्तक बांध्यो मध्य केस आभा श्यामजी ।
पीत वस्त्र पुष्पनी माल भीतर दई पेचसुं ठामजी ॥३१॥
बांध्यो चित्र विचित्र दीसे परम सुंदर तेहजी ।
श्री कर तणी लटकणी ग्रीवा सोभीत एहजी ॥३२॥
हसी हसी करे वारता ते मोहन मंत्रजी ।
ते समे दामोदर जंत्र कारीऐ आवी वजाड्यां जंत्रजी ॥३३॥
असाधारण राग वाग्या ते थई स्वतः प्रकासजी ।
प्रीय रूची मन समय पामी फलीत कीधी आसजी ॥३४॥
गायुं छायाना ठाठ मांहां ध्रुपद आलापी रागजी ।
चित मांहे आव्युं वचन सुरती को बड़भागीजी ॥३५॥
तदवदन ज्योती कामकी सो क्यों हुं न दुरत दुरायेजी ।
ऐसी नीकी लागी मानो दीपक ले चली अचरा चुरायेजी ॥३६॥
ताल दे श्री हस्ते धणुं प्रसन्न पोते थायजी ।

कहयुं कोण बचन ऐ दीपक ले चली अचरा चुरायेजी ||३७||
यथारथ कहयुं हे आप आप अतीसे प्रसन्नजी ।
तेणे रसे घडी वे रहया बेठा सेजे प्राण जीवनजी ||३८||
वच्चे दीनकरभाई यहाँ चालो चालो कहेता जायेजी ।
जांणे को सांभलतुं नथी रहया दरस रसे लोभायजी ||३९||
सहु भक्त ऊभा ठठ थईने लुब्ध ऐणी पेरजी ।
जाओ कहयुं जंत्र कारीने पोते ते करूणा भेरजी ||४०||
को भाग्यवान जे प्रीय रूचे अनुरक्त मन अति मोहेजी ।
जंत्रकारी दामोदरने नोछावरी आपी त्यांहेजी ||४१||
पछे सिराहणे श्री मस्तक देई पोढ़ीया प्राण आधारजी ।
जे जे करी दंडवत वले सहु भक्त तेणी वारजी ||४२||
आसीस देता सहु चाल्या रहया निकट वरती सोहेजी ।
आरत अती स्नेह श्रीमुख मधुर जोऐजी ||४३||
पुछ्यु प्रभुऐ कोण हे यहाँ कही वचन प्रकासजी ।
विनती कीधी ते समे वहोरेजी ऐ बेठा पासजी ||४४||
राज वैश्नव एक बे अने हुं छु ते आंहांजी ।
सुणी तेहने प्रगट कीधी बात जे मन मांहांजी ||४५||
काल चलनो हे सबे बाहणीऐ करो सिद्धजी ।
राज तत्पर छे सहु ऐ सिद्ध करूणा निधजी ||४६||
वोल्या फरी हमकुं रथे बेठनो के सुखपालजी ।
बेसीये सुखपाल नीके कहयुं थई कृपालजी ||४७||
एम कही आपी विदा तमो जाई करो विश्रामजी ।
पछे सहुको आवीया आपापणे ते धामजी ||४८||
को करे उछव करे को कीर्तन नी फुलजी ।
को श्रीमुखना वचननी सुरती करे जे सुण्यां अनुकुलजी ||४९||
स्वरूपसुं आसक्त जे सुख विरह थयुं ते ध्यानजी ।
पोताना रससुं रमण इतर न बीजुं ज्ञानजी ||५०||
वली भाग्य सोचे ते तणुं जे प्रीय रसे संजोगजी ।

हीते कहे जेम सुखी प्रीय तेम सदा करो रस भोगजी ॥५१॥

॥ इति श्री सुखद दसमु संपुर्णम् ॥१०॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद अगीयारमुं ॥

॥ राग विलावल ॥

बीच डंखलरे यांजु ॥ एणी जाते गवाशे ॥

समय थयो श्री गोकुलपती जाग्या सकल मंगलरूपजी ।
आनंद अंग अंग विलसीत सुख शोभा परम अनूपजी ॥१॥
आवे भक्त प्रेमे निरखे पोताना जीवन प्राणजी ।
सुख निधि रसनिधि वाहालो दर्शन आपे रसीक सुजाणजी ॥२॥
नाहया धोती उपरेणो धरी तिलक भाल सुरंगजी ।
नित्य कृत्य नित्य रीते करी अभ्यंग तेल श्री अंगजी ॥३॥
पाऊधार्या मंदीर ऊपर प्रेमसुं श्री माहाराजजी ।
समय समय त्यांनु सहु ते वेगे करीयुं काजजी ॥४॥
स्नेह तणो भर प्रगट करी वाहालो निज मंदीर आव्याजी ।
तेह भाव ऐ अंतरंगने रूपे करी जणाव्याजी ॥५॥
विरह स्नीग्ध नां लोचन वचने समजे ऐ पेर सोहेजी ।
प्रीयसुं रती जेने ते कृपा प्रभुनी होयेजी ॥६॥
भोजनने पाऊधार्या त्यां संगे भट गोवर्धनजी ।
तेह कृपाऐ अंकुर भावेक आव्यो ऐहने मनजी ॥७॥
जे विदा थई उपरथी पधार्या अनुपम रूप जणायेजी ।
प्रसंग वार्ता चाले तो ने प्रसन्न प्रभुजी थायेजी ॥८॥

अने करे भोजन रूचीसुं ऐम आव्यो मन विचारजी ।
सहेज वार्ता वैश्नवनी चलावी तेणी वारजी ॥९॥
कहयुं कोण जेणे श्रीराज काल वसंत खेलाव्याजी ।
ने दामोदर भाणेज नाथमाईनो कही पोते ढली आव्याजी ॥१०॥
अंकुर प्रसन्नता जोई कहयुं रहयो ते रस घणोजी ।
शोभा श्री अंगनी घणी रंग आछो केसर तणोजी ॥११॥
तेह समेनुं सुख घणुं तेह सुणी वचन प्रकासेजी ।
अंतःकरण ज्यांहां जेसो त्यांहां तेसो तिनकु भासेजी ॥१२॥
अंतकरण शुद्ध चहीये एम बोल्या रसीकवर रायजी ।
तेह वचन माधुरी सांभली भीजी छु हुं सराहजी ॥१३॥
भोजन करी उठया अचवी पाओधार्या बेठक मांहांजी ।
सेज्याऐ आवी बेठा श्री मुख निरखे सहु त्यांहांजी ॥१४॥
वीडु आरोग्या रससुं चुनो कपुर संजोगजी ।
अधर अरूणता रंग सहेज सोभा वाधीऐ रंगेजी ॥१५॥
वागो पहेर्यो स्वेत सुशोभीत घडीऐक रही माहाराज जी ।
ऊपरथी भीतरीया आव्या लई वसंतनो साजजी ॥१६॥
केसर चंदन अबीर गुलाल ते आणी आगल धरीयजी ।
बसंत खेलावे प्रभुजीने मोदे विनती करीयजी ॥१७॥
केसर चंदन छीरकी चुऐ चोलणो भरी लगावेजी ।
पाघ ऊपर चुआना बिंदु कीधा ते सुंदर भावेजी ॥१८॥
अबीर गुलाल छीरकी पहेरावी लांबी गुंजा मालजी ।
श्रीकंठ मांहे वैजयंती सोहे सोभा परम रसालजी ॥१९॥
आगल कीर्तनीया फुलसुं करे कीर्तनजी ।
भीतरीयो नोछावरी तेने आपी ते थया प्रसन्नजी ॥२०॥
श्री मुखे कहयुं उठीये जो भीर सब पहोंची होयजी ।
क्षणुं एक बार हुलीने बेठा सुंदर अतीसे सोहेजी ॥२१॥
वैश्नव सहु प्रसाद लई लई दरसन करी करी चालेजी ।
हींडासे नही भाव ऐ चाले साथ सुखपालेजी ॥२२॥

अनुभव रस राता माता ते रहया भगवदी साथजी ।
पुछे फरी फरी भीतर पोहोचे वचन माधुरी नाथजी ॥२३॥
विलंब थाय ते रूचे नही पोतानुं अंकीत ऐहजी ।
जेह काज करवुं ते करवुं चोंप स्वतहथी जेहजी ॥२४॥
संग सहु आवी पोहोचे ने वेगे उतारो नावजी ।
जेम ए भक्त सुखाला तेम सुख हेत सहीत ऐ भावजी ॥२५॥
रहया भक्त जे श्री गोकुल लही आरत तेहनी अत्यजी ।
अनेक भाव मनोरथ पुरण करण श्री गोकुल पत्यजी ॥२६॥
पधारवुं वेगे ते कारणनुं हीत पोते जाणेजी ।
के ऐ जाणे जे ऊपर करूणा निधि करूणा आणेजी ॥२७॥
विनती कीधी भीतर सहु को पहोंच्युं श्री माहाराजजी ।
ठोर ठोरथी ते तत्पर थई आव्यो सर्व समाजजी ॥२८॥
उठया सोभारूप अनूप परम सुख निधि रसदाताजी ।
भक्त संग सौभागीया ते ऐ सुख रससुं माताजी ॥२९॥
वागा ऊपर पहेरी अतलस छापेली ते कभायजी ।
मस्तक लाल किनारीना फेंटनी अती शोभायजी ॥३०॥
कंदर्प कोट लावण्य पधार्या माहा मनोहर चालजी ।
चोक मध्ये थईने लदाव मांहां ज्यांहां राखी सुख पाल जी ॥३१॥
बेठा गोकुल भूप रसीकवर राजे रूप अपारजी ।
भगवदी संगे सौभागी करे ते जे जे कारजी ॥३२॥
विजय करे तलेटीऐ थई मारग घणुं सोहायेजी ।
गोवर्धन वासी सहु ने कीधा त्यां विदायजी ॥३३॥
आज्ञा मानी श्रीमुख जोई जोई करे दंडवतजी ।
देई आसीस ओवारणां ले ते आरत सहीतजी ॥३४॥
कहे माहाराज वली फरी यहाँ ते वेगे पधारोजी ।
राज तणे सौभाग्य सहुना ते ऐम विस्तारोजी ॥३५॥
पोते समाधान तेहोना करी सुखपाल चलावीजी ।
जाचक ब्राह्मण भिक्षुक मागे संगे आवी आवीजी ॥३६॥

आवे छे गुणीजन गाता जश को ते जाणता आवेजी ।
जथा जोग्य आज्ञा देई देईने दान अपावेजी ॥३७॥
ते आशीर्वाद दे सहुको वलता जायजी ।
भोई चाले ते बोली बोले ते घणुं सोहायजी ॥३८॥
सोभा परवत वृक्षनी सोभा कोई ऐक दीसेजी ।
.... ॥३९॥
चाल्या जाये भक्त संग आनंद भर्या अनुरागजी ।
गोवर्धन नी घाटी उतरी आव्या आगल त्यांहां बागजी ॥४०॥
सीतल छाया वृक्ष हेठल त्यांहां पालखी राखीजी ।
लीला ऐक ए सुखने मन अनुभवी तणो ऐ साखीजी ॥४१॥
आपी अधरामृत वहालेजीये जल पान ते कीधुं जी ।
भक्त निहाले ते छवी जे संजोगे बीडु लीधुंजी ॥४२॥
कूप त्यां सुंदर जल काढी ले ते भगवदी सहुअजी ।
स्नेह भावसुं मनमांहे उछाह धरे ते बहुअजी ॥४३॥
तेटले वाहेणी ते आवी घाटी उतरीने चालेजी ।
सहुको ज्यांहां सुखपाल त्यांहां प्रेमे फरी फरी निहालेजी ॥४४॥
आगल भक्त तणांदल वादल चाल्या एणी पेरजी ।
पाछल माहाराज विजय करे अति शोभा भेरजी ॥४५॥
सोहे संग भगवदी सुखपाल साथे दस बारजी ।
उमंग भर आवी पहोंच्या जमुनावते तेणी वारजी ॥४६॥
श्री चरणारबिंद पसारी पोढ़या वाहालो सुखसुंजी ।
जे ज्यांहां मले तेह आवे धसी धसी लोभा श्रीमुखसुंजी ॥४७॥
श्रीमुख निरखी करी दंडवत हरखे साथे हींडेजी ।
आसपास सुखपालनी ते चाले मारग चोडेजी ॥४८॥
सोभा कोऐक अपरमीत अतीसे सुंदर लागेजी ।
वाछल आणे जाणे ऐम ते सुखसु वाहालो जागेजी ॥४९॥
एणी पेरे आवी पहोंच्या वेगे ते अडींग तलावेजी ।
भक्त निकटवर्ती ते मन ऐम सुख प्रीयने ऐ भावेजी ॥५०॥

पाल ऊपर छाया बडनी हेठल राखी सुखपालजी ।
निद्राथी जाग्या प्रभु ते शोभा परम रसालजी ॥५१॥

॥ इति श्री सुखद अगीयारमु संपुर्णम् ॥११॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद बारमु ॥

॥ राग धनाश्री ॥

बाहर बीजी बार पधार्योना समे थयो सहु जायेजी ॥ ऐम गवासे ॥

यह कोण ठोर आये ऐम श्री मुखे आग्या दीधीजी ।
राज पधार्या अडींग तलाबे भक्त विनती कीधीजी ॥१॥
वाहेणी सब संगे आवत हे ऐम पुछयुं ते वारजी ।
सुरत करी भगवदीनी पोतेथी हेत अपारजी ॥२॥
कहयुं राज साथे छे सहु पण साथ जेह छे पालोजी ।
धणे वेगले जई पंहोता ते आगलथी ते चालोजी ॥३॥
फरी पुछयुं करूणासुं वाहाले कीतने ऐकहें भोईजी ।
विनती कीधी पांच भोई छे प्रसन्नता प्रभु जोईजी ॥४॥
वोल्या मधुर बचने पांचथी निर्वाह क्याहां करी होयजी ।
आठ होय तो पालखीऐ सुखेन निर्वाह होयजी ॥५॥
नहीतो कई बार रहेत हे ऐक ऐक पालखीऐ जी ।
इच्छा राजनी ऐ थासे सहु भक्त ते कहे विनती ऐहजी ॥६॥
सुणी कहयुं श्रीमुखे सदैव हमारे हे काजजी ।
आग्रह सबहीनके करी पालखीऐ बेठो ऐम आजजी ॥७॥
अवश्य करके बेठे मोकुं पालखी नही ताऐजी ।
साथ कहो छो राज सहु आग्रह ईच्छाथी थायेजी ॥८॥

एह प्रकारे भक्त प्रभुनो चाल्यो बहु प्रसंगजी ।
हारंद्र इच्छा मनोरथ तेमां उपजे अधीक तरंगजी ॥९॥
अहींथी विजय करी वल्या पालखीमां पोढीया कृपालजी ।
वाछल स्नेह करी चाले रखे पोहोचे हालजी ॥१०॥
एणी पेरे स्त्री जन आवी पहोंच्या भांत सुखालीजी ।
सहुको मलता जाय मारग मांहां ते आव्या चालीजी ॥११॥
श्री मुखे शोभा जुऐ श्रीजी निंद्रा सुख मांहांजी ।
संगे रंगे भर्या आवे अविलोके लोभ्या त्यांहांजी ॥१२॥
मनना भाव तरंगजु जुआ उपजे करे विचारजी ।
जे सदा पालखीऐ प्रभुने वेसाडीसुं निरधारजी ॥१३॥
विनती करीशुं नही माने तो आणी आणी परे बेठीसुंजी ।
भुख्या रहीसुं जल नही लेशुं आग्रह घणो करीशुंजी ॥१४॥
ऐ प्रभुतो करूणा भर छे आग्रह ऐवो जो जाणेजी ।
विनती माने अवश्य करी ततक्षण चितमांहां आणेजी ॥१५॥
दुख कोनुं प्रभु सही न सके जो दुख उपजे सहीजी ।
तर्क वितर्क करे भावे पुरीत मन न सके कहीयजी ॥१६॥
ए भावसुं भाग्यवान सनमुख साथे चाल्या जायेजी ।
वात्सल्य स्नेह सहीत मनोरथ एवा जेना मन मांहेजी ॥१७॥
पोखरीऐ पालखी रखावी आव्युं नगरू गामजी ।
गडुऐ पधारी आवी चरणे पखाली तेणे ठामजी ॥१८॥
पटुको बांधी गडुऐथी जल पान कर्युं तेणीवारजी ।
बीडु लीधु लटके सोभा सोभीत ते अपारजी ॥१९॥
फुल सहीत वाहालो बेठा ते सुखपाल त्यांथी चलावीजी ।
दीसा थई उद्योत सुकन ने होये सहेज सुभावीजी ॥२०॥
साथ सहु जल ले चालतो थयो ते वारजी ।
उछाह अति आनंद भरे मनमोद तणो नही पारजी ॥२१॥
प्रभुऐ कहयुं दीनहे कीतनो वोल्या संघोजी भाईजी ।
राज जुओ सुणी अंगूली पोते आणी आपी तेणे साहीजी ॥२२॥

निमित्र मात्र ऐ करी बोल्या घड़ी पांच ऊपर हे दिनजी ।
कहयुं घड़ी ऐक रहे तें पहोंचीशुं त्यांहां प्राण जीवनजी ॥२३॥
उचर्या वाहालो त्यांहां घड़ी दो रहे तें पोहोचेंगे त्यांहांजी ।
वाक्य सुणी प्रभुना उत्तम उछाहा थयो मन मांहांजी ॥२४॥
सोभा परम समे शोभीत चालता सके न संभालीजी ।
साथ सहु टेले मल्यो आगल्य आव्यो जे चालीजी ॥२५॥
वाहेणीमां बेठा हुता ते आवी श्रीमुख जुऐजी ।
सुखपाल नी साथे चाल्या ते बेठा फरीने कोऐजी ॥२६॥
उमंग भरे को कवित भणे ते सांभले स्वतह चरित्रजी ।
लीला अती रसरूप अनुपते करे क्षणु प्रतिजी ॥२७॥
अभासन वाली तकीये लागी बेठा माहासुख दाईजी ।
झुमक फुदणुं मध्ये सुखपाले लीधुं वाहाले साहीजी ॥२८॥
श्रीमुख पोहोचो अंगुली दल कोमल अति सुंदर छबी लागेजी ।
वागानी छवी ते श्री मुख शोभा मन पागेजी ॥२९॥
चाल्या आवे श्री गोकुल सन्मुख श्री गोकुल भूपजी ।
उछाह भक्त भर्या संग उछाह सकल प्रभु रूपजी ॥३०॥
नाना विधी नौतन भावे सहु आपापणे नीरखेजी ।
कृपादान अधिक थी अधिक ते नही कोने को सरखे जी ॥३१॥
भक्त सहु भराय मध्य नायक प्रभु ज्योती अपरमीत ललकेजी ।
ठोर ठोर आपापणे रंग मध्य नायक सुं ते चलके जी ॥३२॥
आंहां को मुकी ऐट्ले पालखी उपरथी छत्री छोड़ीजी ।
ते ऐक असाधारण सोभा जुऐ प्रभु ग्रीवा मांडीजी ॥३३॥
गोधन आव्यानो समय त्यां वहे सुगंध समीरजी ।
सुखपाल नी शोभा जोई न रहे कोनुं धीरजी ॥३४॥
चतुरदास सारंगी ऐ कहयुं समे समे जोई आऐ सेसजी ।
देखो माहाराज की राजधानी ऐ भाव विसेसजी ॥३५॥
ऐ मांहां परम अनीरवचनीय सोभा लागत है केसीजी ।
जेसो प्रगट प्रकार देखीयत दीसा होय जो ऐसीजी ॥३६॥

ओर बहोत नीकी लागे बहेरख जो आगे होयजी ।
सुणी ऐ भाव भगवदीये एम वचन कहयुं ते सोहेजी ॥३७॥
सर्वोपर बहेरख छे ऐहोनी कहयुं गजने तेहजी ।
तेरी धुजा ध्रुव लोक फरकी ए वचन प्रगट थयुं एहजी ॥३८॥
आगल भणता जाये कविता अलौकीक शोभा थईजी ।
रस्ता पासे आव्या दीन घड़ी त्रण हसे ते सहीजी ॥३९॥
पुछ्युं प्रभुऐ दीन कीतनो ऐक रहयो छे तेणीवारजी ।
विनती कीधी राज त्रणेक हसे अनुसारजी ॥४०॥
केटलाऐक भगवदी श्री गोकुलथी सामा आव्याजी ।
साहामा मल्या तेने पुछी भाव प्रेम उध्भावजी ॥४१॥
प्रथम विश्राम जलगरीऐ आवी दंडवत ते कीधोजी ।
पुछे नाथभाई ऐ दंडवत कीधी ते मानी लीधीजी ॥४२॥
समाचार पुछया पोते लाग्या करूणा आणीजी ।
नाथभाई ऐ बोल्या नही थई गद गद कंठे वाणीजी ॥४३॥
अश्रुपात आंखेथी जाणी उपन्यो भावते वोल्याजी ।
विप्रयोग थी स्नेह करी जे लोचन प्रभुसुं मेल्याजी ॥४४॥
क्षणुं ऐक रही उत्तर आप्यो नीकु छे सहु प्राणनाथ जी ।
आगल जाता भगवदी आव्या ते सहु को साथजी ॥४५॥
दीन घड़ी वे विशेष पाछलो पाऊधार्या प्रभु पारजी ।
भगवदी सहीत समाज ते सोभा तेह समे अपार जी ॥४६॥
श्री गोकुल सुं जमुनाजी सोभा अनीरवचनीय वहे नीर जी ।
स्त्रीजन पुरुष भक्त सहु उभा मध्ये वहे जल गंभीरजी ॥४७॥
पुलींद सहु छाही मुक्युं त्यां करे भगवदी गानजी ।
आपापणे टेले जुजवा स्वरूपात्मक थई ध्यानजी ॥४८॥
उछाहा थई रहया सहु को करी करी आवे शणगारजी ।
वस्त्र भांत भांतना पहेर्या भुषण सारजी ॥४९॥
आवीया श्रीजीनी साथे सोहे सर्व समाजजी ।
ते पासा सहु आरतसुं उमा जोवा श्री माहाराजजी ॥५०॥

संध्या समे अदभूत परमाविधि लागे अतिसे सोभाजी ।
बागमांहे पक्षी मोर बोले स्वर सोभीत लोभ्याजी ॥५१॥
अनुभवैक वेद ऐ अनुभव अनुभवीय ते जाणेजी ।
मन बुध चित ऐ नेत्र अनुभवी रसना केम वखाणेजी ॥५२॥

॥ इति श्री सुखद बारमु संपुर्णम् ॥१२॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

सुखद तेरमु ॥१३॥

॥ राग मारु ॥

वृखभान भुवन गई हुती त्यां राधानी रमती हुती ॥ ऐम गवासे ॥

पालखी बेठा नाव मांहां पाऊधारीया माहाराजजी ।
खासी वाहेणी त्यां चढी चढयो ते भक्त समाजजी ॥१॥
रहया वैश्नव ते चढीया संघ बीजी नावे ।
नाव प्रभुनी चलावी सोभा सहीत ते आवे ॥२॥
स्त्री पुरुष भक्त ते ओर बेहु मध्य पालखी अति राजे ।
बेठा सावधानी सुं प्रभु सुंदर स्वरूप बीराजे ॥३॥
पाघ सुंदर लाल पेचे भाल तिलक विशाल ।
बंक भृगुटी लोल लोचन चितवनीय रसाल ॥४॥
गल्ल स्थल नासिका श्रवण ऐ परम सोभारूप ।
अधर रंगीत पीक नी छबी दसन झलके अनूप ॥५॥
ठोडी ठोडी मध्य स्थल मुख कमल रसनुं पुंज ।
भक्त लोचन भ्रमर प्रेमे करे ते त्यांहां गुंज ॥६॥
स्वाद लोभें प्रगट शोभा रूप जे मकरंद ।
ऐ दान महारस पानते श्री मधुर मुख अरवींद ॥७॥
त्यांहां सकल रस भरपुर ऐक ऐक स्वाद अनंत ।

जेनी रती ते पहोंचे रस मग्न थई विलसंत ॥८॥
सौभाग्य भाग्य ते भगवदीनुं भावे ऐह प्रकार ।
वचन सक्य न बुध सक्य न सक्य एह विचार ॥९॥
गती सुक्ष्म गती अती तरल चाल छे जे विधीसु नाव ।
ऐक स्नेहनो ऐक फुली जमुनाजी तणो ऐ भाव ॥१०॥
त्यांहां भावसुं श्री अंग दावे भक्त जे छे संग ।
कोक करे प्रभुसु वारता मन उपजे ते तरंग ॥११॥
को कहे राज आज घणुं सुखाला आवीया सहु कोई ।
विजय करता त्यांहां थकीय अवार घणी होय ॥१२॥
पण भला पोहोत्या समे आवी चालता न जाण्युं लगार ।
वाटे आव्या हांसी करता श्रीमुख जोता सार ॥१३॥
रथनीज साथे दोड़ता थाकी ते जाता चाली ।
सुखपाल साथे आव्या ते अति घणुं भांत सुखाली ॥१४॥
जो राज सुखपालनुं बेसवुं सदा ऐणी पेरे होये ।
ऐम लोक ते वारु घणुं मनोरथ धरे सहु कोये ॥१५॥
सर्व पोते ते सांभल्युं पण बोल्या नही ते कांई ।
स्नेह भाव ते भक्तना सहु धर्या रूदया मांह ॥१६॥
वैश्नव बेठा नाव मांहां गाये धोल ते प्रसन्न ।
नाव चाली आवे सोभा ते अनीरवचन ॥१७॥
आनंद अती कल्लोल सुख आपे ते श्री माहाराज ।
लीला ऐ अदभूत प्रकार जूऐ सर्व समाज ॥१८॥
नाव ते श्री गोकुल जसोदा घाट आव्युं ज्यांहां ।
आरत सहीत श्री मुख नीरखे अती हरख धरे मनमांहां ॥१९॥
उदघोष थई रहयो घणो बोल्युं न सुणीऐ कान ।
भीड जमुना तीर कोने नही अनुसंधान ॥२०॥
ठाम ठामे गलिन पुलिन सहु रहयुं ते छाही ।
जे ज्यांहां ते त्यांहां उभा रहया श्री मुख चाही ॥२१॥
असंख्यात नी भीड संख्याऐ केम कहेवाय ।

नीरमांहां पुरषोत्तम तणुं न ऐ भक्त संज्ञा थाय ॥२२॥
उल्लास आनंद रस प्रगट दीसे न बीजुं कांई ।
लुब्ध जेम मधु मक्ष भृंगी रहया तेम लपटाय ॥२३॥
त्रैलोक सौभाग्य प्रगट ऐसो ते दीसे भारी ।
दीवस अस्तांग ते नावथी उतरीया सुखकारी ॥२४॥
कंदर्प कोटीक कोटी सुंदर परम सुंदर रूप ।
श्री गोकुलपती प्राणवल्लभ जगत वल्लभ भूप ॥२५॥

॥ राग पुर्व ॥

श्री गोकुल जे भक्त रहया तेने आरत अती घणीयजी ।
श्री मुख जुऐ श्रीमुख वृष्ट करे ते करूणा तणीयजी ॥२६॥
श्री चरणारबींद मस्तके मुके ते थई अति गति तजी ।
समाधान प्रभुनाथी तेना भावथी ते थाय फलीतजी ॥२७॥
असाधारण आसपास भीड मध्य सुखपाल ते चालेजी ।
भीडज्यांहां त्यांहां गली अटली चढया ते सहुअ निहालेजी ॥२८॥
ठाम ठाम थी थई रहयो सघले ते जे जे कार जी ।
स्फुरीत को नही कोने कोने रस प्रगट्यो सिंधु अपारजी ॥२९॥
माहाराज पाऊधार्या ज्यांहां द्धार आगल रतन चोक जी ।
सोभारूप थी प्रगटी सोभाते प्रसरी त्रीलोकजी ॥३०॥
श्री गोकुल सोभा सोभीत सोभा ते धामे धाम जी ।
सोभा छांही रही सकल सोभीत थई ठामे ठाम जी ॥३१॥
मंदीरनी गली लदाव निज मंदीर सोभा भरीयजी ।
सोभा परम वीधी आगल को सके न डगलु भरीय ॥३२॥
छोटी पालखी आणी त्यांहां प्रभु सोभा सहीत विराज्याजी ।
ते तो को ऐक निज मंदीर पाऊधार्या माहाराजजी ॥३३॥
आनंदरूप थी आनंद कीधो सोभा मध्ये प्रवेशजी ।
मिश्रीत महा परम सुंदर दीसे वाहालो नवले वेसजी ॥३४॥
सध्य नाथजी ना मंदीर मांहां पाऊधार्या आधारजी ।

समे आरतीनो त्यां थई आरती ते तेणी वारजी ॥३५॥
[illegible] ।
भितरीया जल भरी आव्या जे जे हुता त्यांहांजी ॥३६॥
समाधान सत्कार करी सद्य वाहालो बाहेर पधार्याजी ।
सोहे मोहे जोई सुंदर भाव ते न्याराजी न्याराजी ॥३७॥
लटकता लटकदता चाले प्रसन्नता अपारजी ।
आगल दीवी ज्योत झलहले समे ते सुखनुं सारजी ॥३८॥
छबी पाध तणी श्री मुखनी सोभा तिलक केसरी भालजी ।
मृदुल हास्य मुसकनी मनोहर मधुरा वचन रसालजी ॥३९॥
अधर सधर रस रेखाऐ जे रूची रंग रस जेह जी ।
स्वाद अनुभवी अनुभव जाणे लोभी अतिसे तेहजी ॥४०॥
अतंरंग रंग मन तणां संगी संगम ईच्छेजी ।
सुखद प्रीय पानैक्य ऐक्य रसभाव स्नेह ते प्रीछेजी ॥४१॥
लोचन गींधा रसवस कीधां रूपे रहया ते अटकीजी ।
पलक न मेले भाव पेले पहया ते अटकीजी ॥४२॥
अतलस छापेली वागा ऊपर जे पेहेरी कभायजी ।
सोमाये अटक्या रूपे हटक्या स्वरूप लगी न जवायजी ॥४३॥
एक भावे पुरा स्नेहे सुरा स्वरूप तर लपटावेजी ।
अनुभव करवा उभय रस भरवा प्रिय हीत आतुरतायेजी ॥४४॥
कोण गणे ऐ भगवदीभाव ते ऐक ऐक अनूप जी ।
दानैक पानैक्य प्रेम रस गोकुलेश ऐ स्वरूपजी ॥४५॥
मंदीर नीज बेठक आगल प्रवेश थयो ऐम उच्चारजी ।
जे मंगलनीधी जे निधि मंगल मंगल जेजेकारजी ॥४६॥
ज्यां गादी मुढे तकीयो छोटे राख्यो डावी पासजी ।
त्यां आवी सुंदरवर बेठा सोभा कोटी प्रकाशजी ॥४७॥
क्षणुं ऐक रही वागो मुकी श्री अंग दरस सुख दीधुंजी ।
जे आछादीत अंगे अकुलाये तेनुं गमतुं कीधुंजी ॥४८॥

अंग अंग सुख निरखेजी ।
तेह रखे न माये पुलकित थाये अंग अंग सुख निरखेजी ।
ते कहयु न जाये मन मनसानुं कारण पोते परखेजी ॥४९॥
स्नेह विसेक रस भक्त तणां मंन ते रसनासुं जाणेजी ।
मन भाव वस भाव भावसु भावित मनमां आणेजी ॥५०॥

॥ इति श्री सुखद ॥१३॥ तेरमु संपूर्णम् ॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

सुखद चौदमुं ॥१४॥

॥ राग गोड़ी ॥

प्रफुलीतता अंगे घणुं प्रभु साथे आव्या जेहजी ।
बैठकमाँ बेठा वाहालोजी प्रफुलीतता मन तेहजी ॥१॥
प्रफुल्लीत ता वल्लभ तणी वल्लभ अतिसे भक्तजी ।
ऐतर रहीत हीत तणुं ते प्रफुलीतता अव्यक्तजी ॥२॥
प्रफुलीता त्रीय जूथ ने ऐक नवल नायकी जेहजी ।
सहुथी प्रीयने मन अदकी प्रफुलीत ताते एहजी ॥३॥
प्रफुलीत ता श्रीमुख सुखनी अधर रंग रस सोहेजी ।
द्रग कपोल गल स्थले भरी ऐम बेठा छे सुख रासजी ॥४॥
प्रफुलीतता सघले भरी ऐम बेठा छे सुख रासजी ।
बीज दाडम पेर भर्या ते भक्त फुल्ल उल्लास ॥५॥
सोभा सहु सकुची रही ज्यां सोभा प्रगट स्वरूपजी ।
वर्णन करी को ऐ सके लही अनुभवी ऐनु रूपजी ॥६॥
क्षणुं ऐक रही उठया प्रभु रहया गादी ऊपर उभाजी ।
सीस उपरेणो बांध्यो ते अनुपम दीसे सोभाजी ॥७॥
लटकती चाल सीरोमणी गडुऐ पधार्या नाथजी ।
टोले मली पेंडो राखी मध्य जोये सहुको साथजी ॥८॥
लपटाया लोभे आवे करे पांन मधुरां वचनजी ।

करे मुसकनी जे पासा प्रिय भाग्य तेहेनुं धन्यजी ॥९॥
आव्या संगे ते भगवदी को ऐक वलीया घेर जी ।
को ऐक बेठा बेठक माँहे आनंद उछाह भेरजी ॥१०॥
फरी प्रभु पधार्या ढलकती चाले चोखंडी मांहेजी ।
चरण क्षालण करीने कोगला आचमन लीधुं त्यांहेजी ॥११॥
संध्या वंदन चोक मांहां बेसीने वहाले कीधुंजी ।
घेरी उभा भक्त सहुऐ सुखनुं दर्शन दीधुंजी ॥१२॥
उठया रसीकवर सुंदर तिवारी मांहां आव्याजी ।
गादी मुढे बेठा ते अति भक्त तणां मन भाव्याजी ॥१३॥
चोखंडी मां भक्त हीते आवीने बेठा फरीयजी ।
त्यांहां तबकडी आवी ते सहु रूचसुं अंगी करीयाजी ॥१४॥
तष्टी गड्डुओ साज सहु लेई बेठा प्रभुने पासजी ।
फुल सहीत उछाह भरे आनंदीत जमुनादासजी ॥१५॥
अहीं जे को भक्त रहया तेणे उछाह भरे विचार्युंजी ।
सर्वस अर्पीने रहया ऐम फल्युं छे भाग्य हमारूजी ॥१६॥
प्रथम नाथमाई प्रमोदसूं साथे बेटी बहुअजी ।
आव्या मनोरथे प्रभु आगल भेट धरे ते सहुअजी ॥१७॥
भाई रतनजी नाम लेई लेई प्रभुने कहेता जायेजी ।
देखी हित निज भक्त तणुं ते आनंद उर न समायजी ॥१८॥
पोते कहयुं उहां भेट धरी सब काहु फीरी काहा यांहांजी ।
विनती कीधी भेट धरे छे जे को नोहोता त्यांहांजी ॥१९॥
आपापणे उछाह करे वीत वाहारू प्रितेजी ।
नाम सुणी प्रेमे वाहालोजी मानी ले ते रीतेजी ॥२०॥
कोई भगवदी नोछावरी करी भोईने ते आपेजी ।
वाछल्य फुल ते मनधरे ऐम अखील मनोरथ थायेजी ॥२१॥
भाग्यरास ने घेर रहया तेणे दीनता मन अति आणीजी ।
ते सुख अमो दीठुं नहीं आरते ऐम ते जाणीजी ॥२२॥
भले पधार्या वाहालोजी अती कुशल बधाई थईजी ।

मंगल थाल लेई वाछलसुं मनोरथ आगल रहीजी ||२३||
आरती करे श्रीमुख नीरखे हरखे ते तनमन वारेजी ।
सुख नीधी करे सतकार भाव पुरण भाग्य विस्तारेजी ||२४||
भेट धरे तेणे भावे भले बेठा प्रभु सुख पालजी ।
भाव लही अधीक करूणाते कीधी थई कृपालजी ||२५||
भेट थई अहीं अतीघणी कीधी बात बाहरी सर्वेजी ।
बीराजो कहे एणी पेरे सदा सौभाग्य तेणे अति गर्वेजी ||२६||
आवे ते त्यांहां वली सहु बालक कुटुंब परिवारजी ।
श्री चरणारवींदे सीस धरीने करे ते नमस्कारजी ||२७||
राज भोई केवा चाले ते समाचार एम पुछेयजी ।
श्रीमुखे कहयुं भला चाल्या भोई ते वारू छेयजी ||२८||
एम समय तेल सज्यानो थयो ऐ भक्ते विनती कीधीजी ।
बालक ज़े बेठां हुता तेहोने ते आज्ञा दीधीजी ||२९||
उठया वाहालो लटकेसुं तेल सज्याऐ पाऊधार्याजी ।
वाछल्यता जे भक्त तणी ते मनमांहां भाव विचार्याजी ||३०||
पहेरी परदनी काछवाली सेज्याऐ पोढ़या नाथजी ।
को चरणरवींदे बैठा को ग्रही श्री हस्त बेहु हाथजी ||३१||
लगावे तेल करी मर्दन फुलसुं जेम प्रीयने सुखायेजी ।
ऐह समे प्रसंग वार्ता हाँसी बहु पेरे थायजी ||३२||
बच्चे बच्चे श्री मुख उचरे रसीक रसीली वाणीजी ।
अव्यक्त माधुरी भक्त हेत रसदान ऐह चितमांहां आणीजी ||३३||
राज राज रस मग्न थई कहे बेठा निकट जे कोई जी ।
पुछे परस्पर सहुकोने हांसी प्रभुनी जोईजी ||३४||
ओल्यां वेले आतुर थई थई ऐक टक रहयां निहालेजी ।
झुमी झुमी रहयां जूथ नको आपोपु संभालेजी ||३५||
वली को को ऐणे समे आवी भेट धरे छेजी ।
सोभारूप प्रीयनुं सुख जोई दंड्वत करे छेयजी ||३६||
तेल लगावी उठया चोकी चरणे धरी सोहावीजी ।

खवास वेगे मुड्बंधो लई रहयो ते आगल आवीजी ।।३७।।
श्री हस्ते लई श्री मस्तके बाँधे वाहालोजी नेहजी ।
केसनी आभा पेचमांहे श्री करनी लटकनी जेहजी ।।३८।।
उठया पहेर्यो नीमो श्रीअंगे ते अतीसे राजेजी ।
बाहेर पधार्या ढलकती चाले सोभा सहीत विराजेजी ।।३९।।
जे जे कार थैय रहयो त्यांहां वीजु सुणीये नही कानजी ।
अटली चोक तीवारी मांहां भीड तणुं नही मानजी ।।४०।।
गड्डुऐ पाऊधारी फरी आव्या वाहालो अती सुखदाईजी ।
ज्यांहां त्यांहांथी उठी सहुको आव्या मन हरख बधाईजी ।।४१।।
चरण क्षालण करी सद्य रसीकवर आव्या ते सुख सेजजी ।
तनीयो पेहेर्यो आछादीत उपरणे करी मन हेजीजी ।।४२।।
धरी चरन चोकी पर सेजे बैठा रसिक रसीलाजी ।
भक्त समूह जुवे छे प्रेमे ऐह अनूपम लीलाजी ।।४३।।
दिनकर भाई वेगे बीडी लाव्या तेणीवारजी ।
श्रीमुख विकसीत करी आरोग्या छबीसुं प्राण आधारजी ।।४४।।
बरास चुनो लीधोने एम बोल्या दिनकर भाई जी ।
भोईओ चालो सहुको थाक्या छो सुं रहया भराईजी ।।४५।।
चाल्यां फली फली जोतां जोतां आव्या ऐम ते छारेजी ।
भक्तं सहु प्रेमे लोभ्यां ते चाले जेम दल मारेजी ।।४६।।
श्रीजी सुख सेजे पोढ्या ने वली ते आज्ञा थईयजी ।
दंड्वत करी वले जोये उभां रहीजी ।।४७।।
श्रीमुख जोई जोई आसीस देई देई सहु आव्युंजी ।
कीजीऐ प्राणवल्लभ वल्लभ निजभक्त तणुं मन भाव्युंजी ।।४८।।
सुख रस केल विलास विविध पेरे मननु गमतु कीजेजी ।
भक्त तणा सुखदायक सुखसु उठी दर्शन दीजेजी ।।४९।।
टेले टेलां युथ सहु आव्यां आपापणे घेरजी ।
आनंद उछाहे अंग ना माये ते रस भेरजी ।।५०।।
बडभागीऐ ऐह मनोरथ ऐणी पेरे कीधोजी ।
आव्यो साथ मली बेठो सहुऐ प्रसाद त्यांहां लीधोजी ।।५१।।

एणे प्रकारे सुख आप्युं भक्तने श्री माहाराजजी ।
मनोरथ महेद भक्तने अनुभव कीधो सर्व समाजजी ॥५२॥
श्री प्रभुजी श्रीद्धार पधारी रहया त्यांहां दिन चारजी ।
ऐक ऐक क्षणुं लीला तेहनो अनंत विस्तारजी ॥५३॥
अणुं ऐक तेनुं वर्णन ते कोहोने बले थायजी ।
ईच्छा ऐ भगवद महेद कृपा वलथी ऐ रस कहेवायजी ॥५४॥

॥ इति श्री सुखद ॥१४॥ चौदमु संपुर्णम् ॥ श्री श्री श्री ॥

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

सुखद पंदरमुं ॥१५॥

॥ राग सारंग ॥

रसीक रसना सोलमा मांगल्यनी चाले गवासे ॥

मनोरथ पुरण ऐ भक्तना श्री विठ्ठलराज कुमारजी ।
श्री गोकुल लीला अभीनवी नित प्रती चरित्र अपारजी ॥१॥
सुदरवर सकुमार जे श्री वल्लभ परम उदारजी ।
श्री गोकुलनाथ ऐ नाम ते धर्युं छे भक्त सारजी ॥२॥
भक्त विसे कृपा सदा स्वतः जे अंगीकारजी ।
हित तेहो उपर घणुं अनुदीन ऐह विचारजी ॥३॥
जे ऐ करे अवर न आवे चितजी ।
उपजावे प्रेमे करी अनुभव नितजी ॥४॥
इच्छाऐ जे रस रूचे भाव प्रगट करे तेहजी ।
ततक्षण तेह मनोरथ उपजे भक्तने ऐहजी ॥५॥
भाव ऐ प्रभु अने भक्तना कोणे कहया नव जायजी ।
आतुरतानुं ऐ कारण स्नेह जेम अदको थायजी ॥६॥
स्नेह ते सर्वोपर सही करवा तेनुं दानजी ।
संसय करवो जे ऐ मध्ये ते स्नेह लीलानुं ज्ञानजी ॥७॥
पुरण पुरुषोतमोत्तम ऐ पुरण सकल सामर्थजी ।

प्रागट सकलनुं सार ऐ प्रगट्या भक्तने अर्थजी ॥८॥
खटगुण आदे देईने अष्ट महाजे सिद्धजी ।
नव रस आदे रस सहु निधी आदे नवनीद्धजी ॥९॥
विद्या चतुर दस आदे देई सकल ऐ इछा आधीनजी ।
भावे वस वाहालो ऐ भक्तने जे स्नेह रूपीयुं दीनजी ॥१०॥
विनती मानी जे प्रथमनी ते कहीये छे विस्तारे जी ।
सुख आप्युं परमाविधी जीवन प्राण आधारजी ॥११॥
लोभी रसऐ प्रेमना केमे करी त्रपति न थायजी ।
आगम हीत अभिलाख ऐ भाव न रूदे समायजी ॥१२॥
सदा सर्वदा ऐणी पेरे मनोरथ ऐ सुख पालजी ।
सी पेरे कीजे विनती मन धरे ते परम कृपालजी ॥१३॥
इच्छामुल ऐ भावनुं कारण न लहे कोयजी ।
रूदे स्थापीत करी भक्तने अनुभव करवा सोहेजी ॥१४॥
कोई विचारसे मन ऐम इच्छा तो सुं संकोचजी ।
पोतेथी प्रभु सेन करे ऐह ना धरवो सोचजी ॥१५॥
लौकीक ते मारग सही जहाँ नही रसनुं मुलजी ।
अलौकीक अतुल अनुप ऐ नही कोई समतुलजी ॥१६॥
पोते स्वतह स्वरूपसुं इच्छाऐ अद्भूत मर्मजी ।
कीधो माहा सामर्थसुं इच्छा ते अलौकीक धर्मजी ॥१७॥
राज नित्यनां काजजे तेमां नहिय विचारजी ।
प्रभुने भक्त ऐ वेहु मध्ये ऐ इच्छा निरधारजी ॥१८॥
आग्रह प्रगट करे प्रभु तेम तेम आतुर मनजी ।
को द्वारा विनती करावीऐ थाये काम संपन्नजी ॥१९॥
तर्क वितर्क करे घणा निश्चे ऐक ना थायेजी ।
इच्छा ऐ आव्युं ऐम ते भक्त तणा मन मांहजी ॥२०॥
आवे भाग्य सौभागीया मोहन प्रीयनुं प्रीयजी ।
निरधारे जे नेहसुं अंतरंग स्वकीयजी ॥२१॥
प्रार्थना ऐणी पेरे करे आरतसुं अनुदीनजी ।

भगवदी जेने ऐ रूचे सांचे भावे भीन्नजी ।।२२।।
भाव द्धारा ऐके रसे थाये ते अति पुष्टजी ।
परम फलोदय सही कृपा तणी ऐ वृष्टजी ।।२३।।
आग्रह जेम रस मारगे स्वाद करे उत्पन्नजी ।
प्रभुनो आग्रह तेम लही आरत गणावी धन्यजी ।।२४।।
वाच्छलतानुं रूपजे सहुथी न्यारू तेहजी ।
सुख दीठु सुखपालनुं रढ लागी मन ऐहजी ।।२५।।
रीतु वसंत ते रीतु भली खेले वाहालो फागजी ।
फुल्या भक्त ते फुलसुं माता प्रेम परागजी ।।२६।।
जोबन मद मद कामनुं सौभाग्य मदे उनमत्तजी ।
संक नहीय ते निसंक जे थाय प्रीय रस सुरतजी ।।२७।।
भुषण वस्त्र ते शोभीता धर्या आपापणे रंगजी ।
नीरखे. नेहे नाहोने आनंद उमंगे अंगजी ।।२८।।
भीना भावे स्नेहसुं अंचल ओटे करे आसजी ।
मन तरंग रंगे रमे उपजे रस उल्लासजी ।।२९।।
उत्थापन गादी मूढे बेठा सुखनी रासजी ।
मनोरथ करी त्यां आवीया सीरांजी गोकुलदासजी ।।३०।।
विनती करी पधरावीया पोते केरे धेरजी ।
संगे ते सौभागीया आव्या सहु रस भरेजी ।।३१।।
उच्छाहे अती हरख सुं खेलाव्या ते वसंतजी ।
नौतन सोभा सुख घणुं आव्युं तेह अनंतजी ।।३२।।
त्यांथी नाथभाईऐ घेर पधराव्या नाथजी ।
तेको ऐक छबी अभीनवी निरखे सघलो साथजी ।।३३।।
वागो प्रीय पहेरावीयो दीसे तेह रसालजी ।
तेह समेनुं सुख जोई न रहे कोने संभालजी ।।३४।।

छीरके केसर रंगसुं उडे अवीर गुलालजी ।
प्रेमे वृष्ट रसभर करे रूपे लोभ्या बालजी ॥३५॥
तेह समेमां आवीया मोहनभाई त्यांहांजी ।
श्रीमुख जोई आंरत्ये हरख्या अति मन मांहांजी ॥३६॥
श्रीजी ऐ करूणा करी पुछ्या समाचारजी ।
धन्य भाग्य पोते लही उत्तर दीधा सारजी ॥३७॥
साथ सहु हरख्यों घणुं वांछीत थयुं छे आजजी ।
इच्छा प्रभुजीनी थकी थासे इछित काजजी ॥३८॥
भक्त तणा मनोरथ करी पुरण प्रभु कामजी ।
ज्यांहां थकी पाउधारीया रस भर नीज सुख धामजी ॥३९॥
पछे भाग्यरास सु भगवदी हरखे करे सहु वातजी ।
सांभली सांभली मोदे ते मनमांहे न समातजी ॥४०॥
भाग्य तमारे ऐ करी पुर्या मनोरथ मनजी ।
आणी आणी भांते सुख हवुं केही पेरे कहीये वचनजी ॥४१॥
अनुभव सहु आपापणे कहेतां मोद न मायेजी ।
हरखांसु आवे घणां आरंद्रीत अति थायेजी ॥४२॥
मन धरे मनोरथ मांहां ऐ पुरसे प्रभु केईवारजी ।
दीन भावसुं भगवदी आगल करे उच्चारजी ॥४३॥
सहुको कहे हार्या छो उठीये करवो छे वहु विचारजी ।
भाव प्रबल तम तणे करी आसे सहु नीरधारजी ॥४४॥
नाहवाने उठया पछी ऐम दीन थयो छे व्यतीतजी ।
बीजे दीवसे सहु मली बेठा थयुं ऐक चीत्तजी ॥४५॥
कीधुं ऐम नीरधार ते विनती करवी ऐकांतजी ।
जे विनती कीधानी रीत छे करीऐ तेणी भांतजी ॥४६॥
ऐम निरधार करी कहे काल छे डोलनी भीड़जी ।
डोल वीते वैश्नव सहु चालसे थाये उछीड़जी ॥४७॥
ऐ संमत निश्चेकरी उठया मनधरी आसजी ।
प्रभुजीय ते करसे सही द्रढ थयो ऐह विश्वासजी ॥४८॥

प्रभु लहे के ऐ भगवदी अंतरंग जे गुंजजी ।
चंचु प्रवेश नही केहेनो ने न पडे कोहोने सुजजी ॥४९॥
झेल करी पाछे चालीया वैश्नव सघलो साथजी ।
समे पामी कीजे विनती कृपा प्रभु ऐहाथजी ॥५०॥

॥ इति श्री सुखद पंदरमुं ॥१५॥ संपुर्णम ॥

श्री श्री श्री

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

सुखद सोलमुं ॥१६॥

॥ राग -- भूपाली ॥ जात ॥

रसिक रसग्रंथना छट्ठा मांगल्यनी जे ॥ विठ्ठलदासे विनव्या प्रभु बहुए प्रका
॥ ऐम गवाशे ॥

चैत्र वदी दीन त्रीज रजनी पहैली गई जाम ।
भगवदी सहुको आव्या, आपापणे धाम ॥१॥
समय थयो ऐकांत प्रभु पोढया सुख सेज ।
आव्या त्यांहां आरते भक्त बहु प्रीय सों हेज ॥२॥
श्री रसिकवर कांई ऐक मनसुं करे विचार ।
आवी उभां रहया सेज पासे ते वार ॥३॥
मन कंपायमान थई रहया विनती केम थाय ।
पग न पडे शीथील ऐम बचने ते कहयुंअ नजाय ॥४॥
उमही आवी मन कहेवाने हाम न धलाय ।
आतुरता मन अतिसे रंच न ऐ सहेवाय ॥५॥
भीड़ पड़ी धीरज न रहे मन केम ठेहराय ।
रूदे हाथ देई विलंब थाये तेथी अकुलाय ॥६॥
घड़ी ऐक बे ऐम गई मन आण्युं धीर ।
समे ऐह पाम्या छुं नयने धर्युं भीर ॥७॥
पछी करी ढीठाई विनती करी माहाराज ।

जदपी धीरज धर्युं तोहे अति आवे लाज ॥८॥
सुनत ऐम हुंकारो प्रभुऐ दीधो तेह ।
प्राणनाथ कहयुं मोहनभाई विनती करे ऐह ॥९॥
पोते उठी बेठा वाहालो पुरणकाम ।
कहयुं राज अमो बेहु छुं नाम नाम ॥१०॥
सावधान सुं श्रीमुख करी निज मंदीरने पास ।
करवट लेई पोढया पासाभर प्रीय सुखरास ॥११॥
सीराहणे गाल मसुरीयुं ते दीधुं त्यांहां ।
कोहोणीनो टेको देइ हस्त श्री मस्तक ज्यांहां ॥१२॥
कहयुं जे क्यां आये हो प्रभु मधुर वचन ।
विनती करवा आव्या छु राज मनोरथ मन ॥१३॥
भांत भांतना मनोरथ ऐ पुर्या ने पुरसो राज ।
पण मनोरथ ऐक अमारो ते पुरण करवो आज ॥१४॥
ओर अमारी विचारवी नही करी विज्ञप्त ।
सदा सर्वदा सिद्ध कीधुं जोइऐ सत्य ॥१५॥
ओर विचारवी पोतानी थइने करुणाल ।
दीन भावसुं वचन कहयां ते पडे ते छाल ॥१६॥
भक्त भाव दीनत्व वचन ते धरी मनमांहें ।
कहयुं सुं छे ते कहो ऐम बोल्या रसिकवर त्यांह ॥१७॥
जे कछु नित्य करत हो करत हु सबसोऐ ।
बोहोरी करेंगे जे कछु करनो जैसे होये ॥१८॥
फरी विनती कीधी ऐम कही कही कही प्राणनाथ ।
ते पालखी बेसी पधारी सुख आप्युं सहु साथ ॥१९॥
सर्व भगवदीनां मनोरथ पुर्या ते वार ।
हुं आवी न सकयो तो दाझ रही प्राण आधार ॥२०॥
पोते कहयुं जे मोहनदास सुनो तुम ऐह ।
मोकु तुमजो कहत हो सबे करतहु तेह ॥२१॥
ते माहे विनती मानीऐ श्री माहाराज ।

सदा सर्वदा सिद्ध कीधुं जोईऐ ऐ काज ॥२२॥
पालखी के लिए तुम मोकुं कहेनो नाही ।
पालखी केसे बेठुं जो मोकु नहीं ताही ॥२३॥
विनती कीधी राजने ऐम कोहो छो आंहां ।
कहेता आव्या छो ऐम पण छुटो छो क्यांहां ॥२४॥
अने हवडां क्यांहां छुटसो राज ढीठाई थाय ।
पण सुं करीऐ जो कहया वीन अमो ते रहयुं अ न जाय ॥२५॥
पोते कहयुं तुम इतनो करत हो कोने अर्थ ।
यह बात नहीं कोने कहे प्रभु सकल सामर्थ ॥२६॥
ते सामाटे ऐम कहो छो राज सुखरास ।
श्री गुसांईजी बेठे नहीं कीधुं ऐह वचन प्रकास ॥२७॥
तो में क्यों बेठुं चीत्त आणी बोल्या ऐम ।
विनती कीधी जे बेठा छे नथी बेठा केम ॥२८॥
कबहु कबहु बेठे तो कहा ऐम वोल्या राज ।
नीरंतर नाही बेठे तो क्या हुं बेठुं आज ॥२९॥
कहो याको तो कहा के वचने नीसरी जाय ।
पे भोको जो हीताये ताको कोण उपाय ॥३०॥
वली विनती कीधी आरते वाधी लोच ।
राज कहो छो ना फरी फरी कहेतां संकोच ॥३१॥
करवी अति ढीठाई राजसुं तेह अयुक्त ।
ऐम कोहे छो साने काजे राजे करवुं युक्त ॥३२॥
ऐह केटली बात छे मानीऐ थई ते प्रसन्न ।
सुनी क्षणुं ऐक रही रही कठणाई सुं कहयुं वचन ॥३३॥
फरी फरीके तुम आग्रह इतनो करत हो काहे ।
देखो कोन राज्य हे खोटे विचारके ताहे ॥३४॥
अब तुम हठ मति करो बहुरी बरस ऐकाय ।
पाछे जो यह कहांगे सो करेंगे करो मतवाय ॥३५॥

आज तुम जाओ कहयुं सुनी विनव्या चतुर सुजाण ।
फरीना कहो छो उचीत छे ऐ जीवन प्राण ॥३६॥
वली पोते कहुयुं हां हां यांही उचीत हे जाओ ।
ते सुणी प्रबल भाववीना कोहोनां नहीं के पावो ॥३७॥
वली ढीठाई करी कहयुं केम कोहो छो ऐम राज ।
तहां तहां सोजे छुट कहे नही छुटे माहाराज ॥३८॥
अमो छोकरवाद थईने मागुं छु ऐ तम पास ।
तमो प्रभु थई ना कहो छो उचीत छे सुख रास ॥३९॥
जोई भाव तिक्षण नरमाई आणी चित्त ।
भलो तो तुम जाओ कहे ऐम सुख अधिपत्य ॥४०॥
तब जानेगे तब ही चलेगे ठाकुरद्वार ।
ऐवुं कही फरी पोढया मनसुं करि विचार ॥४१॥
श्री मुखारविंद उपर सुपेती लीधी जेम ।
विनती कीधी अमो जासु नहीं सांभल्युं तेम ॥४२॥
राज वचन आपशो तो जासु तेम कर्यो उच्चार ।
उभा थई रहया फरी कहयुं मानीऐ आधार ॥४३॥
सुणी सुपेती मांहेथी उत्तर दीधो सार ।
भलो जाओ तुम अब तो मानोगे तेहीवार ॥४४॥
मोकुं आवत हे निद्रा तुम अब जाओ घेर ।
रात्र जात हे बहुत बोलीआ सुणी ऐणी पेर ॥४५॥
भलुराज हवड़ां आग्यांथी जाणुं छुं ऐ मर्म ।
पण आरूणीऐ मानसो जाणसो मननो धर्म ॥४६॥
श्री चरनारविंद परसी सीसे आव्या धाम ।
हामा भणी ऐटले कीधे मन नही ते ठाम ॥४७॥
आवीने मली बेठा त्यांहां भगवदी सर्व ।
जाण्युं जे काज करी आव्या ते हसित गर्व ॥४८॥
पुछयुं तेहोने कहयुं सर्व करी विस्तार ।
हजी बात रस मांहां छे ना नथी कही निरधार ॥४९॥

जे विचार जे काल विनती करावीऐ सत्य ।
नाथभाई कहे से ते मानसे श्री गोकुल पत्य ॥५०॥
निश्चे करी उठया ईच्छाथी ऐहज बात ।
थासे सहु संपन्न प्रभुजी थयो छे प्रात ॥५१॥

॥ इति श्री सुखद सोलहमुं संपूर्णम् ॥

॥ श्री श्री श्री ॥

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद सतरमुं ॥

॥ जात ॥ वडहंस शेंकरा भरण ॥ ऐम गवाशे

थया मंगल निधी प्रातः श्री प्रभुजी जाग्याजी ।
आलस ज्युंत जे मान रती रस वाग्याजी ॥१॥
छुटी : वेणी विसाल अंबोडो बालेजी ।
पेचे मोहे मन बालरूप निहालेजी ॥२॥
साडकडो वाल्यो तेह करसुं लटकेजी ।
छबी जे निरखे ऐह नयन मन भटकेजी ॥३॥
रही रेखा तिलक ते भाल सोभा भारीजी ।
ऐकित क्षीत परम रसाल अति सुखकारीजी ॥४॥
घुंघरट्यारा जे नयन रंग छबीलाजी ।
बोले खेडी मधुरावेण रसिक रसीलाजी ॥५॥
अधर अरूणता रंग रससुं भरीयोजी ।
अनुभवी जेसुं संग तहां रस ढरीयोजी ॥६॥
आवे मंदीर सहु भक्त मोद न मायेजी ।
प्रीय दरस रसे अनुरक्त आतुर थायेजी ॥७॥
निरखे लोचन भरे नाहो त्रीय रसालीजी ।
वाधे सुखरसनो चाहो जाये वालीजी ॥८॥
थाये अति सुंदर ग्यान जस विस्तारेजी ।

माननी मन वाधे मान सुरती संभालेजी ॥९॥
कीधा नित्य प्रति नितपेर रसनी रीतेजी ।
अविलोके ते रसभरे भक्त ते प्रितेजी ॥१०॥
फरी भोजन पधार्या नाथ ज्यांहां सेज बिछावीजी ।
निहाले सघलो साथ बेठा आवीजी ॥११॥
श्रीमुख शोभा ते जोई जोई हरखेजी ।
ऐ भक्तमंड्ली जेह धेर निरखेजी ॥१२॥
प्रभु अतिसे प्रसन्न मन करे ते बातजी ।
मधुरां तेहु वचन कही मुसक्यातजी ॥१३॥
बीड़ी आवी ते वार आगल धरीयजी ।
आरोग्या प्राण आधार ते रूची करीयजी ॥१४॥
चुनो लीधो कपुरने आग्या थइयजी ।
सुख कीधानो अंकुर समय ने लहीयजी ॥१५॥
नाथभाई त्यांहां होम घरे बेठा जइयजी ।
धरी बात सहु मनमांहां जे जे कहीयजी ॥१६॥
उपरेणो वाल्यो सीस वाहाले श्री करसुंजी ।
दीधी भक्ते आसीस आरत भरसुंजी ॥१७॥
करी करी सहुं जे जेकार भक्त ते बलीयाजी ।
प्रीय रसनो मन विचार भाव ते फलीयाजी ॥१८॥
पोढ़या प्रभु परम उदार सुपेती लीधीजी ।
सोभा श्री मुखनी चारु आछादीत कीधीजी ॥१९॥
पछे समे थयो ऐकांत धरु ते मनसुंजी ।
प्रभुने आणी आणी भांति विनती करसुंजी ॥२०॥
महा बड़भागी दास नाथ भाईजी ।
आव्या ते सेज्या पास ज्यांहां सुखदाईजी ॥२१॥
धर्यु कृपा निधान ऐके चित्तजी ।
नही बीजु अनुसंधान वाछल हीतेजी ॥२२॥
विनती कीधी ऐ रीत सेवकनी तेजी ।

धरी भाव दिनता प्रित ऐणी रीतेजी ॥२३॥
प्राणनाथ प्राणनाथ सब्द उच्चारीजी ।
करी स्थिर मन राखी जोडी हाथ अति मनुहारीजी ॥२४॥
सुणी वाहाले मधुरे स्वर हुंकारो दीधोजी ।
निज भक्त तहां जे बोल्या जे अंगी कीधोजी ॥२५॥
थई गदगद कंठे ऐह विनती करीयजी ।
सुपेती श्रीमुख ऊपर जेह पोते करे परीयजी ॥२६॥
कहयुं जे कहतहो काहा ते सीस चढाव्युंजी ।
कीधी विनती धरी ऊमाहु वचन प्रिय भाव्युंजी ॥२७॥
जे छोकरा भुख्या छे आज दुःख घणुं पामेजी ।
ऐ छे बात केटलीक राज ऐणे ठामेजी ॥२८॥
राजने भय कोण प्रकार चीत्तमां ना आवेजी ।
सदा सर्वदा प्राण आधार करुणा आवेजी ॥२९॥
जेहोना घरनां मनोरथ पुरता आव्याजी ।
प्रभु तमो सकल सामर्थ मननां भाव्याजी ॥३०॥
जो राज न करो ऐ दान तो कोण करेयजी ।
राखो नही ऐम जो मान तो केम ठरेयजी ॥३१॥
कहाँ लगी कहुं हुं ढीठाई करी विज्ञातजी ।
कहेतां न कोई समुजाय आतुर चीत्तजी ॥३२॥
ऐणी पेरे विनती कही घणी घणी भाँतेजी ।
वाहालोजी ये चित्तमां लेई भाव सुहातेजी ॥३३॥
कीधी करुणा प्रगट प्रकास मनमांहां जाणीजी ।
उचर्या वचन सुखरास मधुरी वाणीजी ॥३४॥
बेठनो कहत हो तुम पालखी कहो लोंजी ।
बेठुगो जीवन जन्म कहयां तेहों लोजी ॥३५॥
यह केती है बात बैठुंगो अवस्य जी ।
कहेतां फुल नमात थया रसवस जी ॥३६॥
जाओ प्रसाद कहो लेवे उनकुं ऐह जी ।

ऐणे बचने गुंढया मेह आनन्द तेह जी ॥३७॥
कछु ए मत राखो मन रहो निश्चिन्त जी ।
मेरी ओर ते सदा प्रसन्न वचन गुणवन्त जी ॥३८॥
एम कीधी करुणावृष्टी वाहाले हितसुं जी ।
निज हेत प्रगट ए श्रस्टी धरी जे चितसुं जी ॥३९॥
नाथभाई भर्या उछाह अंग न माये जी ।
थयो मनोरथ जेह मनमांहे पुरण तायेजी ॥४०॥
आरंद्रित पुर्या नयन वहयां अधिरजी ।
नावे गदगद कंठे वयणे न रहे धीरजी ॥४१॥
क्षणुं ऐक जुठे भरस्नेह कहयुं माहाराजजी ।
हुं सी विनती करू जे करुणा राजजी ॥४२॥
राज बिना आपे को दान ऐ परम उदारजी ।
उचीत छे ऐ कृपा निधान अभय दातारजी ॥४३॥
छोकराओने ऐम ऊमाहा कहु छुं जइयजी ।
हा अवस्य वेग कहो जावो कहयुं ते सहीअजी ॥४४॥
अनुभव ते समेनुं रूप लहे अनुभवीयजी ।
आगम उछाह अनूप बधाई हवीयजी ॥४५॥
राख्यो प्रभुऐ अंग वीहवल अंगीकारेजी ।
लहीभाव स्वकीयनो सर्व तेह विचारेजी ॥४६॥
करवट लेई पोढ्या नायकानी पासेजी ।
चरनारबिंद मूकी माथ पूरण आसेजी ॥४७॥
करी दिनत्वे दंडवत बाहेर आव्याजी ।
जे कहयुं ते थयुं सत्यभावे भाव्याजी ॥४८॥
महद अति भक्त अनन्य नारायणजी भाईजी ।
वस्यो स्नेहभाव प्रियमन कृपा अधिकाई जी ॥४९॥
त्रीकमभाईनो मनोरथ ते चीत्त धरीयोजी ।
स्नेहे निज भक्तने अर्थे पुरण करीयोजी ॥५०॥
कीधुं कृपादान जे अनूप ऐकयता आणीजी ।

सर्वोपर ऐ फलरूप सक्य न वाणीजी ॥५१॥
सहुऐ महदनी काणे थयुं ते इछ्युंजी ।
प्रभुने ते कृपानी बान हितसुं प्रीछ्युंजी ॥५२॥
गोकुलपति सत्य संकल्प परम कृपालजी ।
करवा दान विलंब न अल्प भक्त रसालजी ॥५३॥

॥ इति श्री सुखद सत्रहमुं संपूर्णम् ॥ ॥ श्री श्री श्री ॥

॥ श्री गोकुलेशो जयति ॥

॥ सुखद अठारमुं ॥

॥ राग - बंगाल - धनाश्री ॥

रसिक रस ग्रंथना चौदमा मांगल्यनी ॥ संतदास व्यारा लगी प्रभुनी सामा आव्याजी ॥ ऐम गवासे ॥

विनतीं मानी करुणा आणी प्रभुऐ ऐह ।
भाग्य फल्या बड़भागी जेहेना मनोरथ जेह ॥१॥
नाथ भाइने फूल मोद मनमांहां न समाय ।
चाल्या मंदिरथी वेगे अति आतुर थाय ॥२॥
दादाजीने घेर सहु मली बेठा ज्यांहां ।
वाट जुऐ आरते मनोरथ करे मनमांहां ॥३॥
ऐटले ऊभी गलीऐ प्रसन्नता सुं आव्यां ।
देखी भक्त ऐहोने प्रेम सहीत मन भाव्यां ॥४॥
द्विदल भावसुं चितमांहां ते ऐम विचारे ।
छाना मध्य रहयुं संकेते सुं निरधारे ॥५॥
कहे प्रसन्नतासुं आवे छे उजम भरी ।
सके तो काज करी आव्या दीसे छे निश्चेकरी ॥६॥
ते आव्या वेगे हंसता हंसता फुल न भाई ।
कहयुं जे तमो आपसो कहो ते सीय बधाई ॥७॥
घणी तमारा ऐवा जे करसो विलंब न करे ते ।

पुर्या मनोरथ बहु पुरसे करसो जे जे ॥८॥
ऐह बचन सुणी भाग्यरास थया उछाह रूप ।
अंग अंग प्रफुल्लिता फुल ते प्रगटी अनूप ॥९॥
अमो तमोते सुं आपीऐ सर्व धणीऐ आप्युं छे ।
ऐथी अधिक तमोने आपुं ऐहवुं सुं छे ॥१०॥
ऐम कही ऐहोने पाघ मूकी सीस ते वारे ।
पछे साथ सर्वे कीधा ते ऐह प्रकारे ॥११॥
प्रभुजीसुं विनती करता जे थयो प्रसंग ।
तेह कहो विस्तारी सुणीय ते फुल्या अंग ॥१२॥
हरखे हरख न माये त्यांहां बेठा मोदे करी ।
मिश्री घणी मंगावी सहु कोना मोहोंमा भरी ॥१३॥
कहयुं अमो आज सहु आवसुं घेर तमारे ।
लेसुं त्यांहां प्रसाद मनोरथ ऐह हमारे ॥१४॥
नाथभाई मन अति प्रसन्न थया जोई ऐहोने ।
स्नेह प्रगट देखी ऐ फुल ते अंग तेहोने ॥१५॥
ते दी लेई प्रसाद पोहोच्या हुता तेओने घेर ।
स्त्रीजने नोहोतो लीधो ते इछा ऐणी पेर ॥१६॥
तेडी लाव्या घेर साथ जे हुतो त्यांहां ।
प्रसाद सहुकोने लीधा तभुं फूल मनमांहां ॥१७॥
जेटली आतुरता तेटली अधिक थई फुल ।
बचन शक्य नहीं कहेवा जेहना भाव अतुल ॥१८॥
ऐम विचार्यु पालखी नवी करीऐ सहु आज ।
सुंदर अति सौकर्ज प्रभुने आवे काज ॥१९॥
भाग्यरासे कहयुं भाई तमो वेगे करी जाओ ।
चालो हवड़ां क्षणुं ऐक ते वार न लावो ॥२०॥
भाव ते ऐक ते ततक्षणुं चाल्या थईय विदाय ।
जे पोहोच्या आगरे हरख मनमां न समाय ॥२१॥
सिद्ध नवी सुखपाल सुखाली लीधी तेह ।

साज तेहोनो कीधो सघलो जोइऐ जेह ॥२२॥
पुरत काली सकलात विलायती मखमल चार ।
रेसमी जाबाने मफतुल ने रंग अपार ॥२३॥
सिद्ध करी लाव्या श्री गोकुल प्रभु उपयोग ।
मनोरथ ऐह श्रीद्वार पधारता आवे भोग ॥२४॥
आवी पोहोच्या वेग संजोग ते सघलो मलीयो ।
प्रभु बेसी पाउधार्या भाव ऐणी पेरे फलीयो ॥२५॥
ते सुखनो विस्तार अपार कयांहां लगी कहीऐ ।
अनुभवैक ते वेद अनुभवे ऐम सहु लहीऐ ॥२६॥
नित्यप्रति सुखपाले बेठानुं ते ते अनूप ।
भक्त तणे भावे मनोरथ ऐ सुखरूप ॥२७॥
वच्चे वच्चे ऐ बातनां को ऐ उठा उठावे ।
अंकित लही न लहे तेहेने मन भय ते आवे ॥२८॥
कहे ऐम राज पधारो छो सुखपाले बेसी ।
भले छे उपाधीत छे कहे भय ओ ते पेसी ॥२९॥
वार ऐक भली पछे ते उत्तर दीयो ।
करी प्रताप बल प्रगट अने तिरस्कार ते कीधो ॥३०॥
पालखी बेठत है सर्वत्र जो इछा सोऊ ।
यह बात कहो कहा है अरु कहा कहेगो कोऊ ॥३१॥
हमकु को ऐ कहे काहुके आधिन नाही ।
हे अपने स्वाधीन ओरको नही मनमांही ॥३२॥
पुरसोतम गुण पुरण जाणवा को नहीं शक्य ।
करुणाये निज भक्त लहे तो हेते असक्त ॥३३॥
उछाह मनोरथ सुं करे ते ऐह विचार ।
प्रभुऐ वखाण्या छे तेडीऐ पुरवीया कहार ॥३४॥
प्रसंगात तेहेवा मांहे श्रीमुखे कीधी वात ।
पुरवमें हुता कहार तेनी नयी जात ॥३५॥
सुणी निश्चे कीधुं दक्षिण थी तेडावी ये भोई ।
उत्तम ज्यांहां ज्यांहां होये तेमां उत्तम जोई ॥३६॥

विश्नुदास उमरेठो तेडी चलाव्यो त्यांहां ।
ते देस सहुमां रे भोइना काम छे ज्यांहां ॥३७॥
ते को ऐक उछाह तेहज दीनथी चाल्यो ।
मास सात आठ ते जई भोई लेई आव्यो ॥३८॥
नवुं ऐक सुखासन उत्तम अति सुखपाल ।
भोई जोड़ो भलो सराही उत्तम चाल ॥३९॥
जोई वाध्यो हरख थयो मनमांहां उछाह ।
प्रभु बेसी पाउधारे आरते अति ज्यांह ॥४०॥
ऐहवामां श्री द्वार पधार्या ने थई असवारी ।
भोई जोड़ा बेहु संग लीधा सुखकारी ॥४१॥
प्रथम प्रथमना भोई असबारीमां चाले ।
चोंप घणी चालनी चाले ते आप संभाले ॥४२॥
पछे नवे भोइऐ सज्ज थई सुखपाल ते लीधी ।
प्रभुये वखाड्यां कोय न कोनी सराहना कीधी ॥४३॥
लीला विस्तारे करी पाऊधार्या माहाराज ।
अनुभव सुख नौतन नौतन करे भक्त समाज ॥४४॥
सहेज अपकरस भोइना लानो थयो ते वार ।
राख्या भोई प्रथमना जे कीधो अंगीकार ॥४५॥
अंगीकृत पुरणता संकल्प सत्य ऐह ।
सकल पदारथ दाता प्रभुनी इच्छा जेह ॥४६॥
छै रीतु बारे मास समे समे लीला न्यारी ।
दिन दिन अधिक अधिक सुख सके ते को विस्तारी ॥४७॥
मनोरथ ऐ बड़भागी भक्तनां कहयां नव जाय ।
ऐह थकी ऐक अधिक अधिक ते वर्णन केम करी थाय ॥४८॥
ऐह मनोरथमांहे मनोरथ कोटी अनूप ।
पुरण करे ने भक्त हितारथ गोकुल भूप ॥४९॥
पुष्टि रसात्मिक भकत कृष्णभाई जी सार ।
तेह कृपाऐ महद भकत कृपा आधार ॥५०॥

ऐ रस अनुभव भकत अनुभवी सुनी रास ।
ते कृपा ईच्छा भगवद रस थयो प्रकास ।।५१।।
ने पद रज फलरूप तणी धरी मन आस ।
विनती ऐह करे छे नागर गोकुलदास ।।५२।।

।। इति श्री सुखद अठारमुं संपूर्णम् ।। श्री श्री श्री

।। श्री गोकुलेशो जयति ।।

परम भावग्राही भावापन्न महद तनुज भाई श्री नागरदास भाईये केट्लाक प्रश्नना विचार लख्या छे ते लखीये छे ।।

प्रसंग -- १

सेवके प्रश्न लख्यु हतुं जे आपणो साथ प्रसाद लेतां चरणामृत, प्रसाद मांहां मेहेलीये छे (पधरावीये छे) ।। तेहनी चर्चा नीमडीया साथना वैश्नव करे छे ।। जे चरणामृत लेवुं तेतो जाणीये छीये जे पवित्र थवाने लीजीये छे ।। पण श्रीजी नो आरोग्यो प्रसाद, तेमां मेहेलो छो (पधरावो छो) तेहनो शुं कारण ?

शूं श्रीजी आरोगे छे तेमां तमने संदेह आवे छे ? एहनो उत्तर तेहोणे लख्यो छे ।। जे ऐनो पेंडो बड़ाओथी छे ।। तेहना भावने त्यां कोण पोहोंचे ।। चर्चा पण भाव प्रमाणे घणा साथे कीधी छे ।। पण ए कांई ईदमीत -- त्यां कोईये थवुं नही, तो शुं लखिये ।। तमे लख्युं छे जे तेनी चर्चा बिजाती लोक करे छे माटे मरजादी उत्तर ठहराव्यो होय ते लखजो ।। ते ठहराव तो कोणे कर्यो छे न कोणे चर्चा कीधी छे माटे शुं लखीये ।। पण एक सहेजे स्फुरे छे ।। जे ऐ श्री माहाप्रभुने श्री चरणे सन्मुख, थईने शुद्धभावे दोष रहीत जे आव्युं तेहनी रक्षा, ऐ, प्रभुने करवीज करवी ।। अन्याश्रय न करवा देवो ।। बुद्धी भ्रष्ट न थवा देवा ।। सतसंगे राखवुं नींदा रहीत निर्दोष पणे राखवुं ।। ए रीते अनेक भांते रक्षा करवी ते केवल स्वरूप बल बड़े ।। ते माटे जे चरणामृत लीधेथी बाहयाभ्यंतर अंतःकरण शुद्ध रहे छे ।। ने प्रसाद लेतां एट्ला माटे मुके छे, जे ज्यारे राजभोग सरावे छे त्यार पछी घर मध्ये विजाती भावनी दृष्टि पड़े जछे ।। मृत्य बालक अथवा वैश्नव छे ने ते वर्ण विजाती छे, भाव विजाती छे अथवा जाती वीजाती छे ।। वीजातीत्व अनेक भांतना होय छे ।। तेहोनी दृष्टि पड़े छे माटे

हनी दृष्टी ना दोष नीवारण ने हेते चरणामृत मुकीने ते तुरत ग्रास भरे छे ।। जो जातीनी दृष्टि छाया जुत माहाप्रसाद लेवाय तो ते वाधक करेज करे ।। त्यांहां ष्टांत छे ।। जे औषधी तेहज छे पण अनुपान फरे गुण फरे छे ।। तेमज माहाप्रसाद तेहज पण अनुपान फेरवत ।। माटे वीजाती पूछे तो तेहने एहज कहीये के बीजातीनी ष्टी दोष निवारण ने काजे चरणामृत मुकीने लीजे छे ।। जेहवा वरणना विजातीनी ष्टी दोष संजुक्त लीजे तो औषध अनुपान वत गुणः ।। तेमज बुद्धी ने करे तेथी न समुझे तो दृष्टांते समजावीये ।। जे ज्येम पेले स्वपचे कृतघ्नीनी दृष्टि दोषार्थ कीधी हतु ।। मांटे वैश्नव लोके वीजाती भावी नो विचार एम करवो ।। एक तो ए वली संक्षेपे प्रीछवो ।। जे महाप्रसाद ते माहात्मरूप छे ।। ने चरणामृत ते स्नेहात्मीक छे ।। माटे माहातम प्रभावी ने स्नेहात्मक वस्तुनो संग कराव्या वीना जे को स्नेह मारगी पुष्ट पुष्ट छे तेने काज माहातमी केवल वस्तु काज न आवे ।। माटे माहाप्रसाद ने चरणामृत नो स्पर्श करावीने पछे लीजे छे ।। तो कदाच को कहेशे जे चरणामृत स्नेहात्मिक क्येम थयु ।। त्यांहां प्रीछवुं ।। जे भक्तना स्वरूप छे ।। ते स्नेहात्मक छे ।। ने तेथी भक्तना मन वचन कृत्य सर्व स्नेहात्मकज छे ।। ते भक्त मन वच क्रते करी प्रभुना चरणारबींदे अहर्नीस स्थायी छे ।। तो ज्यां भक्तनो नीवास छे त्यां प्रभु पोते होय ज होय ।। ने ज्यां प्रभुने ने भक्तने एक स्थले संजोग छे, त्यांहां रस लीला होय ज होय ।। तो ए ऐहवा प्रभुना चरणारबींद ने चरणारबींदनी रज अथवा चरणक्षालन नो जल ते सर्वथा स्नेहात्मक स्नेहरूप छे ।। माटे ऐ रसात्मक भाव गोप्य राखवाने पेलु (पहेलु) भाव गाढ़ पड़ उत्तर देवानो छे ।। ए त्यां तमारा प्रश्न भावे उपज्यूं ते लख्युं छे ।। मूर्खनी मूर्खाई ते प्रीछवा ।।१।।

स्वप्न प्रकार ७

(कालोलना मारा पिताश्री देसाई हीमतलाल ओवरसीयर ना संग्रह मांथी)

परम भक्त वीरबाईजी अंगे स्वप्न नो प्रकार लख्यो छे ।। श्री श्रृंगारसार द्विदलात्मक रस रमणीय उभय स्वरूपजी जयती ।। श्री स्वानुभाव द्वारा महा भाग्यवान रस लीला उपयोगी जे श्रृष्टि छे तेहोने पोते श्री गोकुलेशजी ऐ तथा महद भक्त दान कीधुं छे ते प्रसंग ।।

રમણ અભિધાન સુધા

- પાબજીના સુબદ
- નવરસ
- ભાસુર